

Η ΗΥΚΑΪΚΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Η ΗΥΚΑΪΚΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ 32
ΔΡΑΧΜΑΙ 2

Η΄ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΄΄ΦΙΛΗΣΑΣ

Σ τ η ν Μ ε ρ ο π η Σ: Μοῦ λέτε ἀγαπήνη μὴ πὸς ἡ εὐτυχία μοιᾶν μὲν τὸ διεσπασμένον ποῦλιν, ποὺ δὲν μένει πολὺν καιρὸ πρὶ τῇ φαιλῇ πὸς διάλειψιν. Ἐλνε ἀποτὴν ὅπως εἴμεθα ὅλες οἱ γυναικὲς. Κατὰ λοβαῖνον δωρεὰ ἀπὸ τὸ διεσπασμένον γράμμα σας πὸς ζῆτεῖτε τὴν ἀπόλυτην εὐτυχία. Δυστυχῶς δὲν βρισκοῖται ὁ αὐτὸ τὸν κόσμῳ ἡ βῆσταις τόσο λίγο, ὅσο καὶ ἡ μωροδία τὸν ῥῶβον. Τὴν ἀπόλυτην εὐτυχία δὲν θὰ τὴν συναντήσετε ποτέ... Ὅτι βῆσαι δωρεὰ τὴν σχετικὴν εὐτυχία ἀν δὲν εἴσχετε πολὺν ἀσπαιτήνην ποὺ δὲν θὰ οὐκ ἀπογοητεύετε ποτέ. Κι' αὐτὴν τὴν εὐτυχία θὰ τὴν βῆσετε

ερωτικά πεπταγμένα, για να διασκεδάτε κάποιο κουλουρογύθιο.

Κυρία: Μπορεί να έχετε πάθει πολλά από τις γυναίκες, γι' αυτό να λέτε αυτά. Πούος εσείς είπε να μη παντρευθείτε, να μη νοικοκυρευθείτε, μά να γυρίζετε πάντα ερμησιο, έκτηθειμένος σέ όλους τούς κινδύνους μίας τρελλής ζωής; Πούος ξέρει...

...μέσα στη σκέψη σας... όπως μάς λέβει μέσα Ίνδος φιλόσοφος σ'α έπονηγμένου ματά σου.

DIANA

Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

ΠΩΛ ΖΕΡΑΛΝ

Οι εὐτυχησμένες γυναῖκες δύσκο-
λο νὰ σᾶς καταλάβουν, κ' ὁμως
τὰ φωτοστέφανά σας λάμπουν μέσ'
τὸ σκοτάδι. Τὸ σκοτάδι αὐτὸ ποὺ
μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ φωτισθῇ.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΘΕΙΣΑ

ΤΟΥ ΕΝΤΜΟΝ ΖΑΛΟΥ

ΕΦΘΑΣΑ στην Πίζα περίπου στο τέλος μιας θυελλώδους ημέρας. Τίποτε δεν μπορεί να περιγράψει την θλίψη μου όταν με τα πόδια των άστρατων είδα επί μερικά στιγμές να εμφανίζονται και εσθδς να εξαφανίζονται τα διάφορα μνημεία κτίρια της πόλεως με την παράδοξη οργάνωσή τους μέσα σε μια πένθιμη πλατεία. Έπαυσα μια παγίδα και άρχη κλόνη. Και παραδομένος εις τας σκέψεις μου, άφαινα να παρασούρω από την άσπερσία διά τόν θάνατον της Καρλόττας.

Η επίοδός δεν ήταν περισσότερο φαιδρά ήμερα. Μία φίλη διήλθη έσκέπατε τα πάντα. Ακολούθησα το ποτάμι, ενώ έκοιτάξα το κίτρινο νερό του να τρέχει άναμεσα στις προσφύεις τών παλαιών παλατιών. Τό γέλιο της Καρλόττας έκτυπούσε εσθάρστα τα αυτιά μου σε κάθε στιγμή. Τα δάκρυα άνέβλυαν από τα μάτια μου.

Είχα ένα συστατικό γράμμα για τόν κόμη Βικκολί. Θα με παρέπεμπε σ' έναν άρχαιόλογο συγγενή του, ό όποιος θα μου έπρομήθευε τα ντυσιμόμεντα για την εργασία μου. Έπληνα στις τρείς τό άπόγευμα στο σπίτι του κόμητος Βικκολί. Έκατοικούσε σ' ένα παλιό παλάτι, το όποιον ή πρόσφυγ ήταν διακοσμημένη από στολίδια του ρυθμού της Αναγεννήσεως και από ρομαϊκάς προτομάς. Ο ύπηρέτης που με εισήγαγε έφαινετο να ήταν έκατονοούτης. Έδίστασε να φέρη το γράμμα μου στον κόμητα, ό όποιος καθώς μου έλεγε, δεν έδέχετο κανένα. Έπειδή επέμεινα, έδέχθη να το έχειρήσει.

Με έμψασαν σ' ένα σκοτεινό σαλόνι όπου έβρινα δεκτός από ένα κύριον που μου έφάνη πρόσωπα γερασμένος. Η φυσιογνωμία του ήταν συγγρόνος ζωηρά και κομψά, μακριάς αντιδίες ανόμιαναν τα σμαμαμένα μάγουλά του. Είχε μαλλιά γκριζα και σπικα. Τα μάτια του τότε έοδιναν πότε έδειχναν φωτιά. Η ζωγραφισμένη όροφή και τό πάτωμα με τα μουσικά τον έδειχναν τής ίδιας θαλασσινάς θεότητας. Είς τό βάθος ύπηρεχε μία έσοχή εις την όποιαν κούλιμα περιετριγύριζαν μίαν Άμφιτέριτην χύνουσαν νερό εις μίαν λεκάνην. Με έπισσε τρεμούλα από τό κατόνυχρον αυτό έσωτερικόν του σπιτιού.

Οι φίλοι του πρόγνητος Σιλιαβαννά είναι φίλοι μου, μου έλεγε ό κόμης Βικκολί. Θα σας δώσω ένα γράμμα για τόν έξωβαλρό μου. Είναι τώρα δέκα χρόνια που δεν τον είδα. Άλλά έξρω ότι δεν μ' έζέχασε. Από πολλόν καιρό κύριε, ζω όλομύναχος. Τίποτε στον κόμητο αυτόν δεν μ' έλκει, τίποτε δεν μ' ενδιαφέρει—θέλω να τό σκεδόν τίποτε... Με εισήγαγε στο δωμάτιό του όπου ήθελε να γράφη το γράμμα που τό έζητούσα. Ήταν ένα άληθινό καλλι καλογήριον. Άλλά καθώς έγύριε, είδα άπάναντο του άπερίστου κρεβάτιού του την φωτογραφία της Καρλόττας, ένα παρτραϊκό άποστέυτος θυμού της. Με κατέλαβε μία τέτοια άγρονία που παρ' όλίγον να λιποθυμήσω. Ο κόμης Βικκολί άντελήφθη την άνησιχία μου και με κάποια άποφία με ώρτησε:

—Γνωρίσατε την Καρλόττα Περαλντί; —Την έθαύμασα πολύ όταν έπαίξε την Δανάη εις την «Κυρία με τας Καμελλας». Έγεννήθησα μαζί της δύο ή τρείς φορές. Αυτό είναι όλο. Έφθέλλισα... —Έγνωρίσατε την Καρλόττα Περαλντί,

έπανελάμβανε ό κόμης, ένώ μ' έσφιγγε τό χέρι...

—Τόν έπνιγε ή άνάγκη να μιλήση γ' αυτήν. —Αί κύριε! έζησε έδώ, στο παλάτι αυτό, επί δύο χρόνια. Την άγαπούσα, την

μου εδύχλια είχε βαστάζει πέντε χρόνια και ή θλίψις μου ήτο ζωηρότερα.

Μίαν ήμερα —και έκατοικούσα τότε μίαν άπόλυσιν να την άσκήη κανείς, να την βλέπη και να την παρατηρή πως πηγαίνεσθαιτα, έν-

Ο κόμης Βικκολί άντελήφθη την ταραχή μου...

άγαπούσα! Έκράτησε όλην την ζωή μου στα χέρια της. Δεν την έγνωρίσατε άρκετά δια να άντελήφθητε τί γυναικία ήταν! Όλες οι γυναικες ένοσσημένως σε μίαν, κύριε, ήταν όλον τό πάθος, όλη ή στοργή, όλη ή γλυκύτης! Και τόσον έζωνή! και τόσον όμορρη! Μ' άγάπησε επίσης! Είχε άφσχη χωρίς ν' άφήση την διεθύνσή της. Τό θέατρον την έναπαίρε. Κατόντι έμαθα ότι είχε εγκαταλείψη την σκηνή. Για πάλιν; Γιατί; Έγασα τό ίζη της. Τη γυναικία αυτή, κύριε, την άγάπησα επί δέκα χρόνια. Έπί όκτώ χρόνια την άκολούθησα από όλαν εις όλαν, από την Ρώμην εις την Βέννην. Τής έαμα κούρε χωρίς άποτέλεσμα. Ένα βράδυ άπότομα συγκινήθηκεν να μ' άκολουθήση, να κλεισθή έδώ, μόνη μαζί μου. Έπί δύο δώδεκα χρόνια έγνώρισα την ευσυχάν. Ήμουν σάν ένα παιδί που δεν έξέρε το καλόν, ήμουν ένας θεοφοβούμενος που έξούσε με τόν Θεόν! Μα ήταν μία θεή Καρλόττα Περαλντί. Και για μένα επίσης είχε εγκαταλείψη τό θέατρον. Άλλ' ή δική

Καρλόττα μ' έκάλεσε. Ένθυμούμαι ότι μία κνιρινογράφη δόσας έφόνειε τά βουνά της Σαβοΐας και ότι τό νερό της λίμνης έξέπησε άνατύνειν σάν να ήταν ρυάτιον. Η Καρλόττα έκλήθη και έστάθηκε κοντά της έάνω στο τραπέζι ένα κνιρινόκονιον κρινόν.

—Τί σκέπτεσαι; την έρώτησα. —Έκτύπησε τόν κρινόν.

—Σκέπτομαι, μου έλεγε, την πατρίδα μου και έκείνους που άήρτα εκεί. Πάρα πολλοί με περιμένουν...

Ήμερα μονάχα καταλάβαινα την έννοιαν του ύπανιγμού της.

Επακολούθησε πιστή άνάμεσά μας και εσθδς ή Καρλόττα έβγαλε μίαν ύπόκοψη φωνή. Έβρεξα κοντά της. Έκτυπιόταν, ενώ τό ποσπό της έγένετο άμέσως κόκκινον και έπειτα πολύ πράσινον. Έτραντάθθηκε τόσο δυνατά, που έκλονισθη και έκλισηθήκαμε οί οί δύο κατά γής. Αναπαυόμηνσμε τό τραπέζι, τό κρινόν και τό βορειόν, τό όποιον έστασε.

Έτσι πέθανε ή Καρλόττα Περαλντί—με μία σπναική καρδιάς. Είχε άρσην τό θέατρον, δεν είχε κανένα συγγενή. Δεν άνήγγελα εις κανένα τόν θάνατόν της. Δεν είχα είδωλο της παρά μερικώς κνισογραφίες φωτογραφίες. —Αί πως θα ήθελα να πάρω μαζί μου τό πορτραίτο του Βικκολί, τόν πίνακα όπου ή Καρλόττα, τρέπον τινά άνεστημένη, εξαγορεύουσε και μου έδινε την έντύπωσι ότι την έβλεπα άκόμη.

—Συγγώρησέ με, μου έλεγε ό Βικκολί, διότι σας μιλήσα για μία προσωπική περιπέτεια.

Άλλ' έγκαλούσα την Περαλντί και είνα δέκα χρόνια όπου δεν έπαύετο τό θνσιμά της. Κάθε βράδυ έλεγα: «Όλους έξέρε άν αύτιον!...» Και ή αύτιον έρχεται και δεν την φέρει πίσω! Μολαταύτα δεν έχω θάρος. Γνωρίζω την Καρλόττα. Μίαν ήμερα ή άδεια αυτή ζωή θα της δώση άφάνη και θα σο έναγνιστή. Τότε πάλ θα έναγνισθή ή Παράδεισος.

Έσπνκόθηκα δια να φύγω.

—Δεν είναι αλήθεια, κύριε, ότι θα έναγνισθή;

—Τίποτε δεν είναι άδύνατον.

—Μάλιστα, μάλιστα, θα έναγνισθή.

Αν έργάζεσαι άσώμη στο θέατρον, θα την ένασθής. Την γνωρίζετε. Μιλήσατέ της για μένα. Πήγε της ότι την περιμένω. Όπου κι αν είναι, δεν είναι, κύριε, έλθέτω ότι δεν θα έναγνισθή έσάνονε που την άγάπησαν έτσι!

Έγραψα τό κεφάλι, ενώ έσφιγγε τό χέρι του κόμητος.

—Έχετε δικαίον, κύριε, άπάντησα.ΕΙ-

ναι άδύνατον να τούς έχη λησμονήσει!

ΕΝΤΜΟΝ ΖΑΛΟΥ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΑΓΑΠΗ

Τό μήνιμα καρτέρας να μου φέρη της άνοιξης τό πρώτο χελιδόν ή τό κρινάκι μέσ' από τό χνόν -- ήλιος μακριά στο παγωμένο άνέρι.

Τό βάρος κάθε θλίψης, που άκούει τό θείο της έλαφρό καρτέρας χέρι.

Καρτέρα... μ' άπς βογγάει τό άρμονιαίρ στην έρημ μου καρδιά μ' άφήσαν μόνη.

Τι θλίβεσαι οί έσποί θροσσαν κλινόν, κ' ή νύχτα να μην έχη σότ' ένα άστέρ...

Μά έξάρων, Άγλακη, έσφάνης, κ' ή θύρα!

μελούμενη άνοιξη έφερσε άντίο, ήλιος χρυσός σάν νάχε πλημύνησει θιμένα μόνο, όχι όλη τη Νύχτα.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ

ΕΝΑ ΚΗΡΥΓΜΑ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑΣ

«Τό μέλλον σας δεν εξαρτάται από την μοίρα, λέγει ό Ιατρός Πωσέ, μά από σας τούς ίδιους... Δεν μπορείτε να άφαιρέσετε την κληρονομικότητα που σας άφησαν οί πρόγονοί σας, μά έχετε την δύναμι να διορθώσετε τα σφάλματά σας, τις έλλειψεις σας, να άναπτύξετε τα προτερήματά σας, να έπαγρυπνήτε επί τών πράξεων και τών σκέψεών σας, να άργαλώσετε ένα μέρος του ύποσυνειδήτου σας, να δημιουργήσετε την τύχη σας. Για να έπιτύχετε, θα χρειασθή άλλότε να διευθύνετε τις περιστάσεις και τούς ανθρώπους και άλλότε να προσαρμόσθήτε έσείς προς αυτούς. Μά για να διευθύνετε τις περιστάσεις και τούς ανθρώπους πρέπει πρώτα να μάθετε να διευθύνετε τόν εαυτό σας. Η αυτοκυριαρχία αυτή διδάσκειται όπωσ μία τέχνη, όπωσ τά σπόρα.

Μέ έναν τέτοιο πρόλογο άρχίζει τό όρατο βιβλίο του Ιατρού Πωσέ, τό όποιον και βραβεύθηκε από την Γαλλική Άκαδημία. Σ' ένα ύφος εσθάρστης συζητήσεως θα σας μιλήση ό Ιατρός Πωσέ για τόν χαρακτήρα, για την ύγεια, για την ψυχολογία τών ανθρώπων. Κί έτσι έδωκα σάν να άκούετε ένα σοφό φίλο σας να σας μιλά, γαρίς κορόσσια και με άκλόνητο τό ενδιαφέρον, θα άποκτήσετε χίλιες πρακτικές γνώσεις, θα αισθανθήτε την χαρά της ζωής, θα κατακτήσετε... τόν δρόμο της ευσυχίας.

ΤΟΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ, ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΠΑΝΕ μερικά χρόνια που μία περίεργη είδησις έφθασε από την πέραν του Άτλαντικού ήπειρου. Μερικοί ψυχολόγοι Βορειοαμερικανοί άνήγγελλαν την άνακάλυψι του μυστικού της ύγειας, της έπιτυχίας και της ευσυχίας. Ρεκλάμες γνωστοποιούσαν ότι δεν θα υπάρχουν πιά άσθενοί, κακότυχοι ή δυστυχεις παρά μόνον αύτοι που θα τό ήθελαν μόνοι τους, γιατί καθείς φέρει μαζί του την δύναμι να είναι καλά, να έπιτύχη και να είναι ευσυχής. Όπως τό νέο έρχότανε από κάτωσ μακρυά, έπρεπε να σκεφθή κανείς πως θα ύπήρχε και κάποια μικρή μιλύδρα στην μέση.

Μπλόφα δεν ύπήρχε παρά στον τρόπο της άναγγελίας, κί αυτό ήτανε που έκανε δύσπιστους τούς Εύρωπαίους. Οί Άμερικανοί είναι άρκετά πρακτικοί άνθρωποι, ώστε να μην σκορπίσουν μόνο λόγια.

Αν έξετάση κανείς τις δηλώσεις τών Άμερικανών ψυχολόγων, θα βρή ιδέες ήξη γνωστές. «Ο άνθρωπος, λένε, είναι ό δημιουργός της έδιας της μοίρας του» ή «ό άνθρωπος έχει την ύγεια, τις έπιτυχίες και την ευσυχία που τό άρμόζει». Αυτό όλα είναι αλήθειες που έπανεληθήσαν δια μέσου τών αιώνων, έκείνο όμως που είναι άληθινά νέο είναι τό ότι μάς άπέδειξαν ότι ό άνθρωπος υπό την ήπηρεϊαν τών προγόνων του είναι κάτοχος ενός άγνωστού κεφαλαίου σωματικών και πνευματικών ίκανοτήτων που μπορούν να τού δώσουν ύγεια, έπιτυχίες και ευσυχία, και ότι στο χέρι του είναι να άξιοποίησή τό κεφάλαιο αυτό.

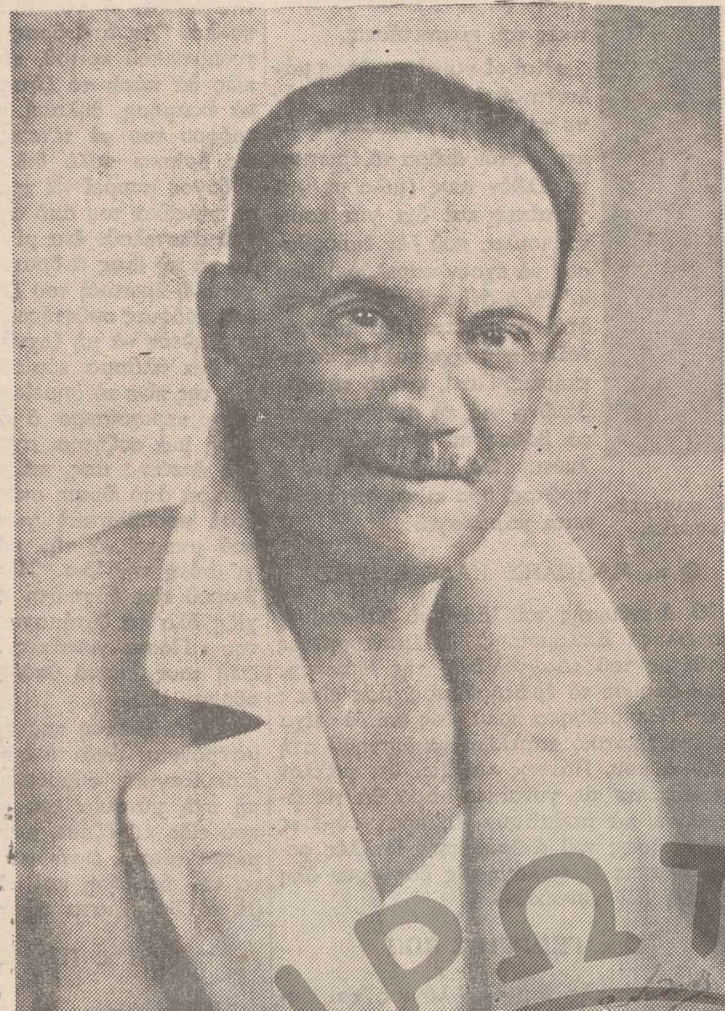
Για να κατακτήση την ύγεια πρέπει να τροφοδοτή και να όδηγί με φρόνηση την άπρόπειτη μηχανή. Για να έπιτύχη πρέπει να άναπτύξη τις καλές του ίκανότητες, άποκομίζοντας τις τυχόν κακές κληρονομίες τών προγόνων του. Η ευσυχία είναι ή συνέπεια τών έπιτυχιών σας και της ύγειας σας. Δεν ύπάρχει ύγεια χωρίς καλό ήθικó. Δεν ύπάρχει άληθινή ευσυχία και γερός χαρακτήρας εάν ό λειτουργίες του σώματος δεν είναι κανονικές. Για να φθάσετε την ευσυχία και τις έπιτυχίες, δεν χρειάζεται νάχετε έξαιρετική έξυπνάδα. Μία θέλησις έσθετική φτάνει. Πρέπει λοιπόν να διαπαιδαγωγήσαστε την θέλησις σας, να συνη-

θισώμε με έπιμονή να είμεθα, ύπομνητικοί, αίσιόδοξοι, ευστροχηγοί. Σ' όλα αυτά όπωσ βλέπετε τίποτα τό νέο δεν ύπάρχει.

Τό γνωμικό «όποιος» θέλει, μπορεί ενέπνεε τούς πολλούς ήπτότας. Άλλ' άς έξετάσωμε την πρακτι-

τύχησ ό κουρασμένος, ό άμαθής, ό δειλός ή ό ντροπαλός. Παρηγοριέται με την φράσι : «Άλλοι την έχουνε την τύχη». Βέβαια ύπάρχουν άνήθικοι άνθρωποι που έπιτυγχάνουν χωρίς στην ένεργητικότητα τους, στην έπιμονή τους και στην

Ο Ιατρός Πωσέ

Οί Άμερικανοί δεν πιστεύουν στην αιώνια άτυχία. Η τύχη μάς έρχεται έκατοστάδες φορές στα χέρια μας από διάστημα της ζωής μας. Άτυχής ή μάλλον δυστυχής έκείνος που δεν μπόρεσε να άποκτήση τις άπαραίτητες ίκανότης για ν' άρπάξη με τα χέρια του και να σταθεροποιήση την τύχη.

Οί Άμερικανοί πιστεύουν στην αιώνια άτυχία. Η τύχη μάς έρχεται έκατοστάδες φορές στα χέρια μας από διάστημα της ζωής μας. Άτυχής ή μάλλον δυστυχής έκείνος που δεν μπόρεσε να άποκτήση τις άπαραίτητες ίκανότης για ν' άρπάξη με τα χέρια του και να σταθεροποιήση την τύχη.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

Παθημασιές, που φαίνεται ν' άφήκε έδώ σκαρίνη. Τρύπες, που ή μότη θ' άνοιξαν όμπρέλλας μέσ' στο χνιά, στη λιγοστή κοκκινωπή λάσπη, όση μένει άκόμα, στο μονοπάτι τό στενό που έχει ή βροχή ξεπλύνει

Κάποια γυναίκα πέρασε από δό : άπορεί έρωμένη με δίχως ταίρι, νευρικά άπ' τό κρδó, μεστή άθυμία, μέσ στη μακάβρια έρχόμενη να πιλήη τρικυμία τό μάταιο πάθος, τό όρρανό της στήθια που βαρύνει.

Μπορεί μίαν άρρωστη, μία δυστερική, —τρελλή άπ' άνία μιάς κάμαρας που τού αϊθέρα ύπνιότι ή άτμοσφαίρα, διψώντας, —νάουρε ως έδώ, — τόν παγωμένο άέρα, τό άστατο βήμα της, τό μεθυσμένο άπ' άτονία.

Και κάτω άτόμεινε, άπιαστο, σάν πνοή, σάν σάρκας μύρα, που μέσ' στον όμοιο δρόμο μου λυπητερά ευσυιάζει. Και τη θωριά να βρώ, νοερά ζητώντας, που της μοιάζει, πιστά άκολουθώω τ' άχνάρια της, πιστά σά νάναι ή Μοίρα.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΠΩΣΕ

ή άξία εξαρτάται από τις συνεχείς έπιτυχίες.

Η έπιτυχία σας εξαρτάται κατά πολύ από την προσωπική σας άξία και ή άξία αυτή μπορεί να διπλασιασθή, να δεκαπλασιασθή εάν διαπαιδαγωγήσετε τις κληρονομικές έκανότητες που κοιμούνται μέσα σας.

Από συνήθεια και από πεσιμισμό όταν μιλάτε για κληρονομικότητα ένοσείτε την κακή οικογενειακή κληρονομία κί' άκόμα ό νους σας φτάνει μόνο έως τόν πατέρα και τόν παπού σας. Δεν έκτείνεται προς τις χιλιάδες γενεές που προετοίμασαν την ύπαρξί σας. Κάθε σας κύτταρο έγκεφαλικό, κάθε σας έσωτερική έκκρισις κλείνει θαυμάσιες ίκανότητες ή και άπαισία ελαττώματα τών πολυαριθμών προγόνων μας. Χάρες και ελαττώματα, κοιμούνται διπλωμένα μέσα στον έγκέφαλο και είναι προαρισμένα σύμφωνα με την διαπαιδαγωγήσι σας να έζητήσουν ή να κοιμηθούν έως τόν θάνατό σας. Κάνετε μία έκλογη και μετά έξουκύνετε τα από τό λήθαργό τους. Άφήστε μουδιασμένα τά ελαττώματα και έζητήστε τις προγόνικές ίκανότητες που μπορούν να σας δημιουργήσουν έναν κολό χαρακτήρα, μία καλή νοοτροπία, μίαν πλέρια ύγεια. Ειλογώρησατε μέσα στα βάθη τού είναι σας, διαγνώσατε τις έπιθυμίες και τις φιλοδοξίες σας, άναγνωρίσατε την δικαιοσύνη, την αισθητική, την καλωσύνη που σας άφησαν σε έμβρυώδη κατάστασιν οί πρόγονοί σας και χρησιμοποίησατε τες χάρις στην αστείφησή.

Ο Σάντ - Μπέβ έλεγε στην κυρία Ντέ Λοϋν : «Τύχη είναι ή κατάρκτησις τών ιδιοτήτων οί όποιες δεν είναι ούτε ύπεράνω, ούτε κάτω από τις περιστάσεις, άλλα βρίσκονται άκριβώς στο έπιπέδό τους, στην θέσι τους. Βέβαια ύπάρχει πολύ μία μερίδα ευσυχίας στην φορά τών άναποσγμάτων, άλλα ύπάρχει μεγαλότερη στην καθοδήγησι που τούς δίνωμε». Θέλετε ν' άρπάξετε την τύχη καθώς πετά ; Νά έσθε έτοιμοι. Γι' αυτό «Σύν Άθηνά και χεΐρα κίνηε».

Εσθε άρροστοί, άττοχοί, δυστυχεις ; Είναι γιατί δεν καταλάβατε την σωματική και ψυχική σας ζωή. Μεταρρυθμίσατε τη ζωή σας. Έπιβάλατε στον εαυτό σας μίαν νέα τελευτα σωματική και ψυχική άνάγη. Και τότε θα γίνετε ευσυχεις.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Πίνετε, τρώτε, άναπνέετε, νηστεύετε, έχετε πεποίθσιν.

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Αυτό πελάκιος σκοπός έχει ή ζωή της γυναικός : Την παραθέσει να είναι άρκετά και τό κατέρθημα να είναι ευσυχιστή.

Η φίλια είναι ή γαστρική ήλικία της άνάτης. Εθνογενέσις οί άνδρες, οί όποιοι έπν περουν ό ήμερος τού έρωτος και σό πάλιν εθροσσαν κληρονομική ευσυχία και εσθάρστη άνάσινση στη φίλια.

Δεν ήμπορείτε να κατηγορήσετε έναν άνδρα ή μίαν γυναίκα διότι είναι έρωταμένη, όπωσ δεν ήμπορείτε να τούς κατηγορήσετε διότι έχουν πονόδοντο. Εάν ή άνάτη που αλκοινονται είναι ένα άτόνυμα δι' αύτους ή αϊτία δυστυχίας τρώει, λυπηθείς τους όλως.

Οί άνδρες έπρεπε να τρώουν να έζηδουν έσταν άνακαλλύπουν ότι ύπάρχει παρακατινή αϊτία της αίστις. Δεν πιστεύω ότι ή έλξηνα πρέσχετα από έλθρήνη άγάπη. Άλλά ή βιοσολογική έλξηνα έπρεπε να γιναι τρέψη την άγάπη.

Μία γυναίκα, ή όποια κοινωνίζει διαρκώς, πρέπει να είναι φορέα κακή παραπορομένη.

ΜΑΣ ΟΡΕΑΛ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Η ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ

*Γραψε πάντα άνοδοσση και μόνη και με φωνή θλιμμένη τραγουδός, συμπλέκοντας θρόνι και στήνι με τη σαιτα που χορτά πετοδός.

Σταβαχτό σε καστέλες κυμαίνοντι τό προκίτι που καρούς τό λαχταρόδός, μά άτάραχτα κινόν, διαβαίνων χνόνι και νιούβη πως τό κίκου καρτεροδός.

Τό γάμοι τό νεογνόθρηνο σπέρνι.

Τά μαλλιά της τά χνόνια τα πικνόνου, ζαρωμένα τό μάγκωλα αλλοκινόνου,

μά τη συνήθεια της δουλειάς δό χάνει :

σά μηχανή μπροστά στον άρχαίο της, θραίνει τώρα πάλι... τό σδόνό της.

ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΝΔΡΙΝΟΥ

ΟΙ ΤΕΧΝΕΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΟΙ ΕΝΔΟΞΕΣ νέες μας, είναι τότε:—Μάθετε ότι ο τόπος αυτός είναι μυστηριώδης, ότι φημιέται για τη λατρεία και το σεβασμό που έμπναι. Μία φορά κάθε χρόνο, την πρώτη ημέρα του Μαΐου, η Θεά—μητέρα έρχεται εδώ μαζί με τον άγαπητό της γιοι και με όλη την ακολουθία των αγγέλων. Ο νέος που επιτάσσεται τις γραμμές αυτές έδωσε απόνομα το διδύλι, κι' άρχισε να δημιουργεί με μεγάλα θήματα, με πρόσωπο κοκκινισμένο και με βλέμμα μαγεμένο μπροστά του, χωρίς να βλέπει πια τους τοίχους και τους ζωγραφικούς πίνακες, ούτε τα επίπλα που ήταν διαμένα ολόγυρα με γούστο. "Όλα ένα μυσό ιδιόχρηστος: ο νέος αυτός ήταν έτοιμος: οι παλιότες, που ήταν άκωμη άλειμμένες με διάφορα χτυπητά χρώματα, τα μπορούσαν, οι μικρές λευκές, τα πινέλλα. Όλα έλεγαν επίσης ότι ήταν έρωτευμένοι: στους τοίχους, επάνω στο χαρτί ή στο πανί των καθόν, μέσα στα λευκώματα και τα τετράδια έβλεπε κανείς παντού την μορφή της ίδιας κοπέλλας.

Ο νεαρός ζωγράφος δανάωνε το διδύλι του Φραντσέσκο Κολομπίνα «Το όνειρο των Πολυφίλων» που μόλις είχε ενοδοχή και ενοήθηκε όλες τις καλλιτεχνικές ψυχές στη Βενετία και ξαναδιάβασε τον μύθο των νυμφών που είχαν μαζευτεί στην σπηλιά του Αδάμιου. Αυό γραμμές το διδύλι του έπροξένησαν άμεση γαρά:

Ο ΤΙΣΙΑΝΟΣ
ΚΑΙ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑΣ ΜΕ ΤΗΝ
ΒΙΟΛΑΝΤΑ ΠΑΛΜΑ

σταί, όταν δεν τους μένει πια να ποθήσουν τίποτε, φιλοστούν μοιραία στον κατήφορο του κόρου...

Ο Τισιανός όμως δεν έγραψε την έλπίδα του. Η Άγία Μαρία γάιττα του Μουσείου της Μαρτίτης, ή έστω νέα που είχε ξεχωρισμένη στα χέρια, με τον μυστικό της, στολισμένον σενά με μιά βιολέττα, που φαινόταν στον βασιλικό χορό, καθώς έπαιζε και η Φλόρα του Παλαιού Μουσείου, έχουν πάντα τα χαρακτηριστικά της Βιολάντας.

Πέρασαν χρόνια. Άσφαλός ο Τισιανός δεν είχε κατορθώσει ακόμη να περδίση την άγαστη της, αφού απέφαισε να μεταχειρισθώ το ύψιστο επίχειρημα που είχε γίνει της μόδας για τους έρωτευμένους της παρότρυνε και εξαιρετικής εκείνης εποχής: έπρεπε ο ίδιος την μορφή ενός μάρτυρος, τον ρόλο του Βασίλειου Λαζίνου, και παρέδωσε το κεφάλι του στα χέρια μιάς Σαλόμης, την οποία έχωγράφισε ολόγυρα με την Βιολάντα, για να δείξει στην ψυχρή άγαπημένη του ότι ήταν έτοιμος να δώσει ακόμα και την ζωή του γι' αυτήν.

Τόχα ο πίνακας αυτός έπροκάλεσε στην Βιολάντα ένα επίφωτο οίκτου ή απώλει μιά κρανή αρετής: "Όσο άραιο κι' έν είχε ένα όρατο και μαγεμένο κεφάλι μέσα σ' ένα δί-σσο δεν είχε, βέβαια, καθόλου έλκυστικό. Κανείς όμως δεν έμαθε με τι αίσθημα άσπιδώς έπεδεχθώ την εικόνα αυτήν ή Βιολάντα Πάλμα.

Πέρασαν μερικά χρόνια ακόμη, και ο Τισιανός ζωγραφίζει πάλιν τα χαρακτηριστικά της άγαπημένης του. «Η γυναίκα στην τουαλέττα», που βρέσκεται τώρα στο Μουσείο του Λούβρου, είχε τη χάρη ενός λουλουδιού που έχει φτάσει

«Σ' αυτές τις στιγμές μπορεί κανείς να πετύχει εύκολοτερα τη χάρη της θεάς...»

Ο νέος έρωτης με μιάπαρξενουμένη, κινάεζε την μορφή της περιφανεής κοπέλλας που έπροβάλλε παντού γύρω του, και είχε με φωνή δυνατή και φλογερή:

— Βιολάντα, θα μ' άναψης!

Μετά το έκτακτο αυτό ο Τισιανός Βενετία φάνηκε σαν να ήτογχε κάποιος, αν και φαινόταν κι' ο ίδιος κατάκαλπος με την τόλη του.

Πως μπορούσε να πιστέψει ότι θα νικούσε τα τόσα και τόσα μεγάλα έμπεδία και θα κατόρθωνε να πίσω το πουλί στην παγίδα του; Μιά ένδοξη φωνή του έλεγε: Ναί. Μιά άλλη όμως άπαντοί: Όχι... Καί το παράξενο αυτό ηχητικό δίλημμα έγινε για τον έμπνευσμένο καλλιτέχνη το θέμα ενός υπερήχου πίνακος του στον άποιον δίνουν σήμερα τον τίτλο: «Έρως Ίερός και Έρως βέδης».

Ο Τισιανός ήταν όρατος, πνευματώδης, γοητευτικός. Παρ' όλην την νεότητά του δεν μπορούσε να παραβεί κανείς μαζί του στην Βενετία. Οι παλαιότεροι του καλλιτέχνη έπαιζαν τον έρωτα του, κι' αυτό έκανε άσφα μιά δέσμη Πάλμα, ο πατέρας της έσσης Βιολάντας, που φαινόταν τόσο δυσκολοάνεστη.

Ο Τισιανός είχε κάμει ήδη γι' αυτήν έναν κερδο πινάκα του, τις «Τρεις Ήλικίες», που ήταν σ' α μιά άλληγοική έξοχολόγησις. Στον πίνακα αυτόν παρουσιάζονταν ή Βιολάν-

τα σαν βοσκοπούλα, και άκουε τα λόγια που της ψιθύριζε ένας βοσκός. Λίγο πιο πάνω απ' το ζευγάρι, μερικά παιδιά ήταν κοιμημένα, και σ' α μιά γωνιά ένας νέος έκοιθε άπάνω από έναν τάφο...

Το φλογερό αυτό εικόλλιο είχε γεννηθεί μέσα στο διδύλι του Πάλμα. Ένώ ο νέος πατέρας έχογράφει, ο νέος έφηβο έστην Βιολάντα τρυφερά λόγια, που αυτή όμως τα έζητούσε πολύ γρήγορα. Της τα ξανάλεγε όμως καθαρά ο δούλος:

— Η παιδική φίλδια σου πέρασε πιά. Βιολάντα μου. Είσαι τώρα μιά κοπέλλα. Ο καρδός περνάει γρήγορα. Πρέπει να δώσεις στον έρωτα τα όρατοτερα χρόνια σου...

Αλλά ή Βιολάντα του είχε άποικιρή: —Μ' άρσσει ή έλευθερή ζωή της κοπέλλας. Δεν ήθελε καθόλου την τύχη των παντρεμένων γυναικών.

—Θέλει να μείνης σ' α το λουλούδι που μαραινάται προτού γνωρίσης τον ήλιο: Αλλά ή Βιολάντα δεν έδορκε πως είχε άνάγη από έρωτα για να είναι έντονημένη. Μά την άλβηται, δεν ήταν καθόλου μιά εύκολη βοσκοπούλα, αλλά ένα κορίτσι που είχε άνατραφή στο μοναστήρι και διδασκάλους της Είας, την πομπή του παιδιού στον κίπο του παραδείσου. Την έφρόδιζε ή προσήλικη σ' α έρωτα, ή τρελή άπόγχεσις που θα γινόταν όμοια με θα, ή περιέργεια που τελειώνει πάντα στη μεγάλη ντροπή.

Έτσι ο όρατος Τισιανός μόνον από κα- νένα θαύμα της Άφροδίτης έπρεπε να περι- μένη την κατάκτηση του έρωτος της Βιολάντας...

Ο πίναξ, τον όποιον συνέθεσε, έμπνευσμέ- νος από το «Όνειρο του Πολυφίλου» δεν είναι μόνο μιά έκπνευστης και μιά έξο- μαλόντης, αλλά είχε και μιά τρυφερή προσέ- στη.

Τόχα συγκινήθηκε καθόλου απ' αυτήν ή ψυχρή Βιολάντα: Ακόμη και ή στάσις που της είχε δώσει στον πίνακα, μιάς νέας γ' άφ- ριδικάλας γι' αυτό. Η κοπέλλα φαίνεται καθισμένη δίπλα σ' α μιά βρύση, κοντά στην Άφροδίτη, που φαίνεται σαν να την προσ- κάλει σ' α κάποια μυστηριώδη γιορτή. Η θεά είχε γυμνή, ενώ ή κοπέλλα ντυμένη και στο- λισμένη. Τα μακριά μαλλιά της πέφτουν έξ- πλεκα στους ώμους της, καθώς είχε μισογυ- ρισμένη, και απ' τις ατυχές του φορεμάτος της, μαυτεύει κανείς ένα έλαφρό ρίγος ά- δημονίας, διακρίνει τον όμο της να άναση- κωνάται με κάποια περιγύρησι, σαν να θέλει να πη στή θεά: «Άφροί με ήσυχη!» Και τα λόγια αυτά στην πραγματικότητα ά- πευθύνονται προς τον ίδιον τον ζωγράφο.

Τίσος όμως και να μην ήθελε να όμολο- γήσει πως τον άγαπούσε και προτιμούσε το τρυφερό και δειλό άπειρο έρωτα του άγι του τοιμηρού τένοια που δίνει ή νύφη... Τίσος που δεν έκανε αυτό από διαλόγησι, απειδή έρω- τόταν την ημέρα εκείνην, που όλοι οι έρα-

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ
ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Σεγά, με γέλιο, με χαρά,
χωρίς καθόλου να το νοιάσο,
στον έρωτά σου, σ' α γαρ,
έδωχα, τρέλλη μου φρόσω.
Το πήρα άπ' α σ' α άσπρη,
χωρίς να έρω ήν αίστι,
πως δεν χαρούν — μ' α είχα!
μέσα στον έρωτα άσπια.
Αί, κι' ο καρδός, σ' α, σ' α,
σ' α λεύκα πόνος σκαρφαλώνει,
χωρίς να άσος να το νοιά-
την χείρα σου π' α σ' α άσπια.
Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΜΑΤΙΑ ΠΟΥ ΓΟΗΤΕΥΟΥΝ

ΤΗΣ ΙΣΤΡΟΥ ΚΛΑΜΟΝΗΣ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΝΤΕΚΕΡ

ΠΟΙΑ είναι τα πιο γνωστά μάτια; Ποιά μάτια γοητεύουν περισσότερο; Ποιά μάτια μπορούμε να πάρουμε για μοντέλλο; Μά, ποιά άλλα από των ήθοποιών του Κινηματογράφου... Αυτά από την όδονή μας έδωσαν να καταλάβωμε τί σημασία έχει το μάτι, πως ή ψυχή μέσ' απ' αυτό το άνοιγ- μα δίνει στον έξω κόσμο όλα τα συναι- σθήματα που την τρωάνουν, σκορπώντας

Τά φρόδια πρέπει να είναι μεγάλα και στρογγυλά και να ακολουθούν την γραμμή της μύτης. Για τον σκοπό αυτόν βγάλετε τις τρίχες από το κάτω μέρος και κατά μήκος του φρυδιού.

Επίσης χρειάζεται μεγάλη προσοχή στα χρώματα που μεταχειρίζεσθε και στις ποσότητες. Μην βάσετε ποτέ σ' α μάτι κα- στανό, μπλέ άνοιχτό, ούτε και μωβ για μάτι πράσινο ή καστανό για μάτι μπλέ.

δικά άγνα μάγουλα, να λέγεται κανείς άσχημος; Όλο της το προσώπκι έμπνέ- ται, θαρρείς, από τον πόθο και την χαρά της ζωής, από την άνάγη να μοιρασθώ με άλλους την χαρά αυτή.

Όλα στην Σιμόν-Σιμόν σ' α κάνουν να χαμογέλατε από ευχαρίστησι και δεν νο- μίζω πως κανένας κατσούρης της άντιστά- θης.

Όστόσο τά μάτια της δεν είναι μεγάλα

και δεν έκανε τίποτα για να τα μεγαλώ- ση. Μά τί φως που έκπέμπουν! Αυτή ή ψυχική έκφρασις είναι άδύνατον να άποδο- θή τεχνικά. Της είναι έντελώς προσωπική.

Η κάτω γραμμή είναι όριζόντια, ή δέ επάνω είναι καμπύλη, αλλά είναι μικρότερες οι σχισμές από της Γκρέτας Γκάρμπο. Τα επάνω όπας και τα κάτω βλέφαρα είναι επίσης φορτωμένα με ριμέλ.

Το βαθύ βλέμμα της Γκρέτα Γκάρμπο

χαρά και θλίψη, πόνο και εὐδαιμονία.

Άς πάρωμε πρώτα-πρώτα το όρατο πα- θητικό πρόσωπο της Γκρέτα Γκάρμπο: τά μάτια της είναι σκεπτικά, θετικά, σοβαρά, τά χείλη της τρυφερά, θετικά, μητρικά. Το μέτωπό της είναι μέτωπο μιάς έξυπνης γυναίκας που πόνοσε, άγάπησε, κατάλαβε και παραδέχτηκε.

Τά μάγουλα έχουν το μικρό βαθούλω- μα που προδίδει καλωσύνη και έπείκειαι.

Τό στήμα των ματιών της Γκάρμπο είναι όρατο, αλλά για να μεγαλώσει την έντο- πωσι της μελαγχολίας τους δίνει μιά κρα- γιόνα που κατεβάζει πολύ την έξω γωνία του ματιού. Το ποδομένο άποτέλεσμα έρ- χεται άμέσως: το βλέμμα κερδίζει σ' α βά-θος και σ' α θλίψη.

Τό επάνω μέρος του ματιού με όλο το βάθος του δεν σ' α κάνει σκία, μπάνει μόνο λίγη βαζελίνη ή άλλη σχετική κρέμα. Τά μάτια έλασά εινε μεγάλα, έλαφρώς γυρι- μένα προς τα επάνω. Η προς τα επάνω οπή κλίσις πραγματοποιείται εύκολα με τις μικρές ειδικές μασίτσες που σημε- ρα πωλούνται παντού. Τά φρόδια ακολουθούν από μιά έλαφρά καμπύλη πολύ ύψηλα τοπο- τητημένη σ' α μάτια της Γκρέτας Γκάρμπο. Παρατηρήστε πως το φρόδι στη γένεσι του ακολουθεί πιστά τη γραμμή της μύτης. Τά φρόδια της είναι πολύ στενά και πολύ λίγο βαμένα.

Όποιος θα ήθελε να μιμηθώ κάπως την μεγάλη βεντέτα, άπρεπε όπωσδήποτε να- χη μάτια με στήμα που να πληράζει με τη Γκάρμπο. Πρέπει να είναι μάτι με στή- μα άμυγδαλόμο: ή κάτω γραμμή όριζόντια, ή επάνω καμπύλη.

Έάν ή μύτη σας είναι λίγο παχειά, χρω- ματίστε την λίγο επάνω προς το βαθούλω- μα των ματιών, άρχίζοντας από το πρώτο τέταρτο του ματιού και κατεβάζοντας μισό έκαστοσέμετρο πιο χαμηλά από την γωνία του.

Μιά καλή πινακιά φυσάει για ν' αλλάξει το βλέμμα.

Τά κραγιόνα των ματιών άρχίζουν από το καστανό, το μαύρο και περνούν από το ροδό, το άσκαζό και το πράσινο.

Με κατεβασμένα τά βλέφαρα βάλετε πρώτα το ριμέλ με βουρτσίσας πολύ λε- πτή την όποιαν ύφραίνετε κάπως με ήλι- αρό νερό. Κάμετε πρώτα το ένα και κατό- πιν το άλλο μάτι και όταν ξεραθούν εναό άρχίστε έως ότου βάλετε όσο χρειάζεται. Το πολύ πάντως δεν είναι καλό παρά για σκηνή ή για χορό, ποτέ για όρατο ή γρα- φέο. Σ' α κάτω μέρος όσες το σουνθίζετε, πατάτε μιά έλαφρά κραγιόνα που κατα- λήγει σαν σ' α μύτη λεπτού τάξου. Τό επά- νο μέρος δεν χρειάζεται κραγιόνα. Άν το σουνθίζετε τότε πρέπει ν' άρχίζετε πάντα από την μ' σ' α του ματιού προς τα άκρα όπου και θα πατήσετε κάπως περισσότερο το κραγιόνο. Για τά επάνω μέρος του μα- τ' ας ό εκείνο που ταράζει είναι λίγη κρέμα που θα το δώσει γυαλάδα.

Έάν τά μάτια σας έζέχουν και θα έ- λατε να τους δώσετε κάποιο βάθος, σκιά- σετε κάπως το επάνω κατώ όπας και την κόγχη του ματιού.

Πολλά λένε για την Σιμόν-Σιμόν πως δεν είναι όρατα, άλλες μάλιστα διατείνον- ται πως εινε και άσχημη!

Τί πλάνη! Πως είναι δυνατόν με τέτοις λαμπερά και φρέσκα από ζωή μάτια, με τόσο έξυπνη μύτιση και μουσούδι και χείλη τόσο χαριτωμένα και με τέτοια παι-

ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΥΦΙΣΤΑΝΤΑΙ ΕΚΒΙΑΣΜΟΥΣ. — ΟΙ ΑΝΥΠΑΡΚΤΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ

ΑΠΟ τον καιρό που έγινε το Χόλ- λυγουντ και που υπάρχουν βεν- τέττες του Κινηματογράφου, οι περίφημοι αυτοί καλλιτέχνες εί- χαν πάντα φασαρίες με διάφορους «ήθε-» γονείς, πατέρες, μητέρες, άδελφούς και άδελφές, οι όποιοι δεν εινε παρά άπατεώ- νες.

Τις περισσότερες φορές οι τρυφεροί αυ- τοί «γονείς» τελειώνουν την «καριέρα» τους στην φυλακή, συμβαίνει όμως και να μην ύποσούν καμιά τιμωρία χάρις στις έπι- μ' ασεις των ίδιων των θυμάτων. Πράγματι οι έν λόγφ άδελφοί ή άδελφές κανονίζουν συχνά τόσο καλά τη δουλειά τους που ή τυχόν άνακόλυνσι των θά προκαλούσε κα- κή φήμη στην ήθοποιό. Κι' έτσι σ' α τέτοιες περιπτώσεις ή τελευταία αυτή ύποχραι.

Εινε λίγος και- ρός που κάποιος άνοιξε μιά καμπα- νια διά των έφημε- ρίδων και διεταίνε- το πως εινε ο σύ- ζυγος της Μαίη Ούέστ. Η ήθοποι- ρς φώναζε με όλη την δύναμή της πως έμπορούσε να προκληθώ και να άναζω- πυρωθώ από τους έχθρούς της.

Γιά να όητε πόσο ένδοξη είναι τέτοιοι άπατεώνες, άκούστε μιά περίεργη ιστο- ρία, την ιστορία του «άδελφου» του Κόν- ραντ Νέιγκελ, ο όποιος κατέληξε να συλ- ληφθώ.

Ο Φ... ο όποιος έμειωσε με τον Νέι- γκελ έσκέφθη να παρουσιάσθω σαν άδελ- φός του ήθοποιού. Ήταν άρκετά έξυπνος, όποτε να ψάξω και να πληροφορηθώ όλες τις λεπτομέρειες της οικογενείας του άρτί-

στα, τις συνη- θέες του, τις σκέψεις του κλπ. Πως τά σ' α νεκάντρο- σε όλα αυτά δεν εινε γνω- στόν, αλλά εινε γεγονός πως ήθερε πάρα πολλά ήττα καταπ- άστηκε με το έργο του. Υ- πήρξε τόσο ζήλος που κα- τάφερε να έξ- γελάσει την Μαίη Πικ- φορντ και άλ- λους φίλους του Νέιγκελ, κατά την έπο- χή που ταξεί- δειον στήν Εύρώπη.

Αφού ο μέσος «άδελ- φός» του Νέι- γκελ έξηπά- ρησε πολλούς φίλους του δι- ασσίου ήθο- ποιού, κατέ- ρχυνε τέλος στην Άγγλία, όπου και συ- νεληφθώ την ώρα που συ- έητοσε μ' έ- να ένδοξον για την δημο- λείουσιν ένος βιβλίου της ζωής του Κόν- ραντ Νέιγκελ.

Τά όμορφα άκαστράπτοντα μάτια της Σιμόν-Σιμόν.

— ΑΠΟ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΗ
ΒΕΝΤΕΤΤΑ ΖΑΝ ΧΑΡΛΟΥ —

Η ΚΥΡΙΑ ΕΛ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΗ, Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΛΟΥΚΙΑ ΓΕΩΡΓΑΝΤΗ, Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΜΠΕΛΛΑ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ δις Λευκία Γεωργαντῇ καὶ μετὰ τὸ ἔργον τῆς, τὸ μικρὸν
ἄγαλμα τοῦ Χίτλερ.

Τὸ ζεύγος Δαγκαδά, ἀνάγλυφον τῆς Κας Ἑλένης
Γεωργαντῆ.

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor creases and discoloration, characteristic of old paper. The left edge of the page is bound, showing the stitching and the inner cover material. The overall tone is warm and slightly yellowed, suggesting the age of the document.

Ἡ «καθηγήτριά» μας δίνει ἓνα ἐντελῶς διαφορετικὸ μάθημα στὸν Γκάρι Γκράν, στὸ φιλμ «Σούζη».

Η ΕΡΩΣ ΜΙΑΣ ΚΙΝΕ

...νόναν μόλις είκοσι πέντε έτών, αν και ήδη παλιόεζε τα παρμένα.

Χαρογυλιόσε δυο συλλογίζονταν πως ως τόσο είχε τον τίτλο της Μητέρας—Αυτοκρατειρας, και πως ο λαός την έλάτρευε σαν ένα νερό Βούδα!

Σαφινικά της ήλθε μια παράξενη ιδέα. Ήθελε να ιδεί, αν μεταμφιεσμένη σε γυναίκα κατώτερης κοινωνικής τάξεως, θα εξακουσε σαν παντοδύναμη αυτοκράτειρα.

Εβγαλε το μεγαλοπρεπές της φόρεμα, πέταξε τα πολυτάστατα στολίσια της, τα κοσμήματα και τα διαμαντικά της, κι άρχισε γελώντας να μεταμφιέζεται σε υπηρέτρια.

Πέρασε ένα κομμάτι και από ρού πανταλόνι (Ζ. Σ. Στην Κίνα, συνηθισμένη φορεσιά των γυναικών του λαού είναι τα μακριά πανταλόνια, ενώ οι άνδρες φορούν φορέματα) και μια ζακέτα πράσινη χωρίς κανένα στολίδι.

Στο διάστημα των πολλών της ενδραφεύσεως άλλως μόνο λίγα κίτρινα άνθη, αλλά τόσο δεν παρέλειπε να περνούσε την κόκκινη γραμμή του γοιτεινίου της ζείλους.

Έτσι μεταμφιεσμένη, η Τσέ-Χι, κατέβηκε πάλι στον καθρέπτη, και βρήκε πως ήταν το ίδιο γοιτεινική.

Ακριβώς, τη στιγμή αυτή, ο Μέγας Εθνάρχης Αι-Πι-Σιάο, έμπαινε στο Άντικτορο της Αιωνίας Άνοιξης για να παραδώσει στην αυτοκρατορική Κυρία του, το χρυσό κλειδί του περιπτέρου των Λευκών Έρωτων.

Βλέποντας την μεταμφιεσμένη Τσέ-Χι, ο Μέγας Εθνάρχης δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα έλαφρο κίνημα εκπλήξεως.

Η καινούργια υπηρέτρια, που ήταν σε πολύ καλή διάθεση, άρχισε να γελάει και παρεκάλει τον Αι-Πι-Σιάο.

—Επειτα, τον ρώτησε: —Πώς με βρίσκετε άποψη, Αι-Πι-Σιάο; —Ο Μέγας Εθνάρχης απεικλήθη και είπε:

—Πάντοτε έχετε το ύφος μιας αυτοκρατειρας!

—Δεν σάς ζητάω, Αι-Πι-Σιάο, είτε η Τσέ-Χι, να κοιτάσετε το μισό σας για να μου κάνετε συμπληρώματα σύμφωνα με τους κανόνες της δημοκρατίας. Θέλω να μάθω, αν από κάποιο ανώτατο θάνατο αποκοινησάτε και πάλι την Ικανότητα να διακρίνετε τον έρωτα, τι θα ήσθάνεστε για μένα αυτή τη στιγμή.

Και ο Μέγας Εθνάρχης, που δεν έρριψανδύνει τίποτα σε διακρίνοντας μια τέτοια ιδέα, ο νεφώνησε:

—Μου φαίνεται πως δεν μπορώ να συγκρατήσω τον έαυτό μου, έστω κι' αν έπρόκειτο να με κόψει σε χίλια κομμάτια ο Μέγας Δέμος...

Η Τσέ-Χι γέλασε Ικανοποιητική μνήμη. Έπειτα, παίρνοντας με μια χαριτωμένη χειρονομία το χρυσό κλειδί που της παρουσίασε ο Μέγας Εθνάρχης, είπε:

—Βιάζομαι να πάω στη νύφη της Ταράτσας του Ώκεανού... Θέλω να βρεθώ αν δεν είστε ένας πρόστυχος κλέφτης, Αι-Πι-Σιάο...

Και με το δάκτυλό της έκανε πως απειλούσε τον Μέγα Εθνάρχη.

—Ως τόσο, για μια στιγμή συμβαδύθηκε η Τσέ-Χι, και ο έρωτας:

—Μήπως έχετε να μου αναγγείλετε τίποτα το εξαιρετικό που να αφορά την Οργάνη Αυτοκρατορίας;

—Ο Αι-Πι-Σιάο είδισε:

—Τίποτα το σοβαρό!... Ο Ού-Κέ-Τσέ, ο Μέγας Λογοκρίτης της Αλήθειας, που παρέδωσε μια έκθεση απευθυνόμενη προς

εις την έδωλη των ύπηρετων της αυτοκρατορικής Οικίας! Όλοι οι καταστροφικοί εκτόπισαν τις προηγούμενες δυναμικές άφορητων των είχαν τις καθυστερήσεις των ενδογών και την άσπαιστον των επιρροών...

Τα ετελέη αυτά υποκείμενα αποσπούν την έμπιστοσύνη και αυτήν την άγαστην των αυτοκρατόρων με την όθθεν διαβεβαίωση της πίστωσης και της τιμιότητος των. Είπε

—Επειτα, παίρνοντας με μια χαριτωμένη χειρονομία το χρυσό κλειδί που της παρουσίασε ο Μέγας Εθνάρχης, είπε:

—Βιάζομαι να πάω στη νύφη της Ταράτσας του Ώκεανού... Θέλω να βρεθώ αν δεν είστε ένας πρόστυχος κλέφτης, Αι-Πι-Σιάο...

Και με το δάκτυλό της έκανε πως απειλούσε τον Μέγα Εθνάρχη.

—Ως τόσο, για μια στιγμή συμβαδύθηκε η Τσέ-Χι, και ο έρωτας:

—Μήπως έχετε να μου αναγγείλετε τίποτα το εξαιρετικό που να αφορά την Οργάνη Αυτοκρατορίας;

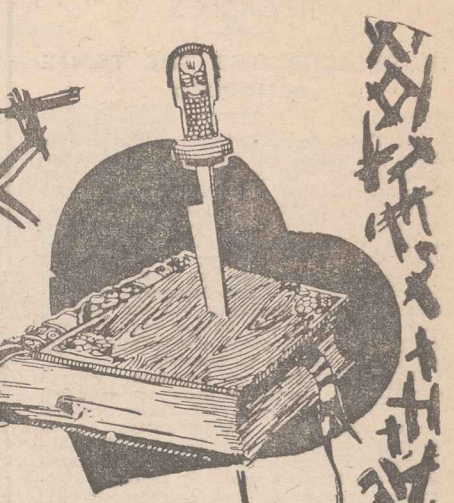
—Ο Αι-Πι-Σιάο είδισε:

—Τίποτα το σοβαρό!... Ο Ού-Κέ-Τσέ, ο Μέγας Λογοκρίτης της Αλήθειας, που παρέδωσε μια έκθεση απευθυνόμενη προς

εις την έδωλη των ύπηρετων της αυτοκρατορικής Οικίας! Όλοι οι καταστροφικοί εκτόπισαν τις προηγούμενες δυναμικές άφορητων των είχαν τις καθυστερήσεις των ενδογών και την άσπαιστον των επιρροών...

Τα ετελέη αυτά υποκείμενα αποσπούν την έμπιστοσύνη και αυτήν την άγαστην των αυτοκρατόρων με την όθθεν διαβεβαίωση της πίστωσης και της τιμιότητος των. Είπε

ΖΑΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ

Μέγαν Λογοκρίτη Ού-Κέ-Τσέ, τοι επιτρέπουν να μεταβίβω τις στην γενετήριον του πόλιν διά να θεραπεύση τους γενηματικούς του, και, επί τη ευκαιρία αυτή να σαρώση τους τάφους των προγόνων του, (Ζ. Σ. Κλασσική και σεβάστη Κινεζική έγκρισις), πράγμα που έχει στερεωθή από τόσο καιρό.

Επειτα η Τσέ-Χι έθεσε άπάνω στο άριστο σύστημα αυτό την Ιερή φραγίδα της συνήθους μεταδοθείσης εξουσίας, που την κρατούσε από είκοσι χρόνια στα χέρια της, και που είχε αποσφύγει να παραδώσει στο γυίο της παρ' όλη την εθελούσιότητά της.

—Ορίστε, είπε γελώντας στον Αι-Πι-Σιάο, τον διαρωθώσατε τον Ού-Κέ-Τσέ. Ο άντικτορος αυτός γέρος θα βρή καμιά να τον κρατούσε από είκοσι χρόνια στα χέρια της, και που είχε αποσφύγει να παραδώσει στο γυίο της παρ' όλη την εθελούσιότητά της.

Για να ποίησε την έλπίσιν, ο Μέγας Εθνάρχης είδισε πως αυτό το βράδυ η Τσέ-Χι ήταν πολύ έκπαικτη. Έκρινε πως δεν είχε έκπαικτη άρεσά!

Αλλά μια γυναίκα έρωτευμένη είχε πάντα μεγαλύνση.

Όταν έκανονσε και τη μικρή αυτή ύποθεσι, η Τσέ-Χι διευθύνθηκε χαρούμενη προς την έδωλο του άνακτορος της Αιωνίας Άνοιξης. Βιάζονταν να ξεζούσι τις άστομες παρατηρήσεις του Μεγάλου Λογοκρίτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Χ
ΣΤΟ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ ΤΩΝ ΛΕΥΚΩΝ ΕΡΩΤΩΝ

Ζωρπά και έλαφρα, η Τσέ-Χι κατέβηκε τις σκάλες του παλατιού της, έπειτα διευθύνθηκε γοργά προς την λίμνη του Νότου, που τα νερά της έλαμπαν στο οσηλινόφως.

Έκει κάτω στη νύφη της Ταράτσας του Ώκεανού, το περίπτερο των Λευκών Έρωτων, έδωθε άρμονικά στον έναστρο ουρανό τις άντεσπεριμένες γωνίες της στέγης του.

Και η δεξαμένη Αυτοκράτειρα, η μητροική και περσική, στάθηκε μια στιγμή στη όψη της μεγαλειότητος λίμνης για να γυμνάση και να συλλογισθή τους προσεχείς της έρωτες.

Απάνω της, ύψονταν ο μυστηριώδης θόλος του ουρανού, που τα αναρίθμητα άστέρια του άντανάλουσιν σαν διαμάντια στα όρημνά νερά.

Μια επιβλητική γαλήνη έτύλιγε την μενεξεδένια Πόλη. Θα νόμιζε κανείς πως είχε έρημη. Ούτε ο πιο μικρός θόρυβος, ούτε ένας στεναγμός!

Απάνω της, ύψονταν ο μυστηριώδης θόλος του ουρανού, που τα αναρίθμητα άστέρια του άντανάλουσιν σαν διαμάντια στα όρημνά νερά.

Μια επιβλητική γαλήνη έτύλιγε την μενεξεδένια Πόλη. Θα νόμιζε κανείς πως είχε έρημη. Ούτε ο πιο μικρός θόρυβος, ούτε ένας στεναγμός!

Και η δεξαμένη Αυτοκράτειρα, η μητροική και περσική, στάθηκε μια στιγμή στη όψη της μεγαλειότητος λίμνης για να γυμνάση και να συλλογισθή τους προσεχείς της έρωτες.

Απάνω της, ύψονταν ο μυστηριώδης θόλος του ουρανού, που τα αναρίθμητα άστέρια του άντανάλουσιν σαν διαμάντια στα όρημνά νερά.

Μια επιβλητική γαλήνη έτύλιγε την μενεξεδένια Πόλη. Θα νόμιζε κανείς πως είχε έρημη. Ούτε ο πιο μικρός θόρυβος, ούτε ένας στεναγμός!

Και η δεξαμένη Αυτοκράτειρα, η μητροική και περσική, στάθηκε μια στιγμή στη όψη της μεγαλειότητος λίμνης για να γυμνάση και να συλλογισθή τους προσεχείς της έρωτες.

Απάνω της, ύψονταν ο μυστηριώδης θόλος του ουρανού, που τα αναρίθμητα άστέρια του άντανάλουσιν σαν διαμάντια στα όρημνά νερά.

Μια επιβλητική γαλήνη έτύλιγε την μενεξεδένια Πόλη. Θα νόμιζε κανείς πως είχε έρημη. Ούτε ο πιο μικρός θόρυβος, ούτε ένας στεναγμός!

Και η δεξαμένη Αυτοκράτειρα, η μητροική και περσική, στάθηκε μια στιγμή στη όψη της μεγαλειότητος λίμνης για να γυμνάση και να συλλογισθή τους προσεχείς της έρωτες.

Απάνω της, ύψονταν ο μυστηριώδης θόλος του ουρανού, που τα αναρίθμητα άστέρια του άντανάλουσιν σαν διαμάντια στα όρημνά νερά.

Μια επιβλητική γαλήνη έτύλιγε την μενεξεδένια Πόλη. Θα νόμιζε κανείς πως είχε έρημη. Ούτε ο πιο μικρός θόρυβος, ούτε ένας στεναγμός!

Και η δεξαμένη Αυτοκράτειρα, η μητροική και περσική, στάθηκε μια στιγμή στη όψη της μεγαλειότητος λίμνης για να γυμνάση και να συλλογισθή τους προσεχείς της έρωτες.

Απάνω της, ύψονταν ο μυστηριώδης θόλος του ουρανού, που τα αναρίθμητα άστέρια του άντανάλουσιν σαν διαμάντια στα όρημνά νερά.

Μια επιβλητική γαλήνη έτύλιγε την μενεξεδένια Πόλη. Θα νόμιζε κανείς πως είχε έρημη. Ούτε ο πιο μικρός θόρυβος, ούτε ένας στεναγμός!

Και η δεξαμένη Αυτοκράτειρα, η μητροική και περσική, στάθηκε μια στιγμή στη όψη της μεγαλειότητος λίμνης για να γυμνάση και να συλλογισθή τους προσεχείς της έρωτες.

Απάνω της, ύψονταν ο μυστηριώδης θόλος του ουρανού, που τα αναρίθμητα άστέρια του άντανάλουσιν σαν διαμάντια στα όρημνά νερά.

Μια επιβλητική γαλήνη έτύλιγε την μενεξεδένια Πόλη. Θα νόμιζε κανείς πως είχε έρημη. Ούτε ο πιο μικρός θόρυβος, ούτε ένας στεναγμός!

Και η δεξαμένη Αυτοκράτειρα, η μητροική και περσική, στάθηκε μια στιγμή στη όψη της μεγαλειότητος λίμνης για να γυμνάση και να συλλογισθή τους προσεχείς της έρωτες.

Απάνω της, ύψονταν ο μυστηριώδης θόλος του ουρανού, που τα αναρίθμητα άστέρια του άντανάλουσιν σαν διαμάντια στα όρημνά νερά.

Μια επιβλητική γαλήνη έτύλιγε την μενεξεδένια Πόλη. Θα νόμιζε κανείς πως είχε έρημη. Ούτε ο πιο μικρός θόρυβος, ούτε ένας στεναγμός!

Και η δεξαμένη Αυτοκράτειρα, η μητροική και περσική, στάθηκε μια στιγμή στη όψη της μεγαλειότητος λίμνης για να γυμνάση και να συλλογισθή τους προσεχείς της έρωτες.

Απάνω της, ύψονταν ο μυστηριώδης θόλος του ουρανού, που τα αναρίθμητα άστέρια του άντανάλουσιν σαν διαμάντια στα όρημνά νερά.

Μια επιβλητική γαλήνη έτύλιγε την μενεξεδένια Πόλη. Θα νόμιζε κανείς πως είχε έρημη. Ούτε ο πιο μικρός θόρυβος, ούτε ένας στεναγμός!

Και η δεξαμένη Αυτοκράτειρα, η μητροική και περσική, στάθηκε μια στιγμή στη όψη της μεγαλειότητος λίμνης για να γυμνάση και να συλλογισθή τους προσεχείς της έρωτες.

Απάνω της, ύψονταν ο μυστηριώδης θόλος του ουρανού, που τα αναρίθμητα άστέρια του άντανάλουσιν σαν διαμάντια στα όρημνά νερά.

Μια επιβλητική γαλήνη έτύλιγε την μενεξεδένια Πόλη. Θα νόμιζε κανείς πως είχε έρημη. Ούτε ο πιο μικρός θόρυβος, ούτε ένας στεναγμός!

Και η δεξαμένη Αυτοκράτειρα, η μητροική και περσική, στάθηκε μια στιγμή στη όψη της μεγαλειότητος λίμνης για να γυμνάση και να συλλογισθή τους προσεχείς της έρωτες.

Απάνω της, ύψονταν ο μυστηριώδης θόλος του ουρανού, που τα αναρίθμητα άστέρια του άντανάλουσιν σαν διαμάντια στα όρημνά νερά.

Μια επιβλητική γαλήνη έτύλιγε την μενεξεδένια Πόλη. Θα νόμιζε κανείς πως είχε έρημη. Ούτε ο πιο μικρός θόρυβος, ούτε ένας στεναγμός!

Και η δεξαμένη Αυτοκράτειρα, η μητροική και περσική, στάθηκε μια στιγμή στη όψη της μεγαλειότητος λίμνης για να γυμνάση και να συλλογισθή τους προσεχείς της έρωτες.

Απάνω της, ύψονταν ο μυστηριώδης θόλος του ουρανού, που τα αναρίθμητα άστέρια του άντανάλουσιν σαν διαμάντια στα όρημνά νερά.

Μια επιβλητική γαλήνη έτύλιγε την μενεξεδένια Πόλη. Θα νόμιζε κανείς πως είχε έρημη. Ούτε ο πιο μικρός θόρυβος, ούτε ένας στεναγμός!

Και η δεξαμένη Αυτοκράτειρα, η μητροική και περσική, στάθηκε μια στιγμή στη όψη της μεγαλειότητος λίμνης για να γυμνάση και να συλλογισθή τους προσεχείς της έρωτες.

Απάνω της, ύψονταν ο μυστηριώδης θόλος του ουρανού, που τα αναρίθμητα άστέρια του άντανάλουσιν σαν διαμάντια στα όρημνά νερά.

Μια επιβλητική γαλήνη έτύλιγε την μενεξεδένια Πόλη. Θα νόμιζε κανείς πως είχε έρημη. Ούτε ο πιο μικρός θόρυβος, ούτε ένας στεναγμός!

Και η δεξαμένη Αυτοκράτειρα, η μητροική και περσική, στάθηκε μια στιγμή στη όψη της μεγαλειότητος λίμνης για να γυμνάση και να συλλογισθή τους προσεχείς της έρωτες.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Βρισκόμαστε στην Κίνα, στα 1874. Η Αυτοκράτειρα Τσέ - Χι βασίζεται απανταχού. Εξουσιάζει, μορφοποιεί, αλλά φοβάται διπλότητα, υπερβολή μνήμης της, ενώ ο νέος της, ο Αυτοκράτορας Τσέ-Χι, ο "Άγιος Άνδρας", δεν είναι παρά ένα ανδρείκελον στα χέρια της. Πάντοτε διακυβευόμενη από τον Μέγαν Εθνάρχον Αι-Πι-Σιάο, κυρίως διακρίνοντας τον έρωτα και διαταγών της, η Αυτοκράτειρα αποκαλύπτει, διατηρώντας, βασανίζοντας όλους εκείνους που της απάσκουν. Μόνον με την παρουσία της σπάζει τον κύβητα της ζωής. Ένα βράδυ παρουσιάζει τον Αι-Πι-Σιάο να της διαβάσει ένα ποίημα. Το ποίημα την γοητεύει και εγκαθίστηται τον Αι-Πι-Σιάο να της φέρει τον συγγραφέα του. Είναι ένα νεώτατο καλλιγράφο, ο Σέγγ-Σοφ. Την ίδια ημέρα που ο Αι-Πι-Σιάο θα υπάγη να ειρή τον νέον, η Τσέ-Χι άναγκάζεται και καπνίζει όπιο. Υπό το κράτος του ναρκωτικού βλέπει μαγευτικές όψεις. Πραγματικά ο Μέγας Εθνάρχης Αι-Πι-Σιάο πηγαίνει και βρίσκει τον ποιητή Σέγγ-Σοφ τον έρωτα και είδεσαι στην "Απογευμαινή Πόλη". Η Τσέ-Χι υπό το κράτος του όπιο μεταμφιέζεται σε υπηρέτρια.

Η ΤΣΕ-ΧΙ, είχε άδωκα την εύνη νύχη ένα δέμα τόσο δροσερό, σαν νύκταν νεαρής κόρης. Τό δωδείδες και κανονικό της πρόσωπο, είχε το εύχρηστο χρώμα ενός ώριμου, άχορου λεμονιού.

Η Αυτοκράτειρα έλλοσε σε περιφρονούσε τα ψεύτικα χρώματα που μεταχειρίζονταν οι παλλακίδες.

Η μνήμη της κοινοποιεί ήταν να ύπνοραμμή με μια κόκκινη γραμμή το κάτω της χείλος, πράγμα που άνεδεικνυε άδωκα πιο πολύ, άνόλογα με την περίστασι, το θυμό της ή την ευθυμία της.

Φυσικά, η Άνασσα είχε θαυμάσια χέρια με λεπτά μακριά δάκτυλα, και όραιότατα μικρά πόδια, παρ' όλο που δεν τα είχε σπάσει κατά τη μόδα των Κινέζων. (Ζ. Σ.)

Η Τσέ-Χι πέθανε μόλις τον Οκτώβριο του 1908. Το πορτραίτο που δώθηκε έδω είχε άπολύτως πιστό καθός μοιραίο να βεβαιώσουν πολλοί μαρτυρές της εποχής.

Και βέβαια, έτσι όρασι πέθανε να ήταν άδωκα δεν θα την έδωκε έλλοσε η Αυτοκράτειρα. Μήπως τον Χιεν-Φονγκ για να χρησιμοποιή ως παλλακίς του Υιού του Ου-Γου.

Η Τσέ-Χι, στο σύνολό της, ήταν ίσως η πιο όρασι γυναίκα της Κίνας. Τό ήθερε πολύ καλά αυτό και έκανε τον έαυτόν της άπόλυτα άκαταμάχητο.

Καυράροντας μισοστό στον καθρέπτη της, πιστοποιούσε με υπερηφάνεια πως φαίνονταν κοντά στο θάνατο, ένα Μέγα Λογοκρίτη. Είπε, πανάργατα συνήθεια. Όλοι κλέβει ο λαός θα διαμαρτύρετο πως τον τυραννίσει αν κατασκοπεύει την σφαή αυτή η γοιτεινική φωνή που είχε καθήκον να κινή τις πράξεις μας με δικαιοσύνη, για το καλό της αυτοκρατορίας... Αλλά, ήσυχάζει Αι-Πι-Σιάο, ο Μέγας Λογοκρίτης Ού-Κέ-Τσέ, δεν έχει καμιά σημασία!

Και η Τσέ-Χι, παίρνοντας ένα πινέλο έγέμισε στην στιγμή με κομψά γράμματα ένα όρασι φίλλο χαρτί από ρίζι. Έπειτα το έδωσε στον Αι-Πι-Σιάο, το άκλόιστο διάταγμα.

Αυτό το έγγραφο, άφορά έός, Αι-Πι-Σιάο. —Και διάδασε δυνατά τις άκούουσες φράσεις:

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

—Είπατε να προσέχουν περπατούντες

ΤΖΙΝΑΣ ΛΟΜΠΡΟΖΟ

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ
Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΣ ΤΗΣ ΤΖΙΝΑΣ ΛΟΜΠΡΟΖΟ

Η Τζίνα Λομπρόζο είχε κόρη τον Τζορτζ Λομπρόζο, τον διάσημο Γαλλικό δημοσιογράφο. Ο σφοδρός αυτός, όπας των θεωριών του Ρουσσώ, είχε ως αρχή του να μη επιβάλει στα παιδιά του κανένα κανόνα, κανένα περιορισμό, και να τήρησει η φαντασία του ελεύθερη τις κρίσεις και τις ικανότητες των. Κορίτσια και αγόρια έπαιρναν την ίδια μέριμνα. Μικρή ακόμα η Τζίνα Λομπρόζο, αισθανόταν μεγάλη ενδιαφέρον για τις μελέτες της και τις θεωρίες του πατέρα της, και του εξομολογούσε, στο μέτρο των δυναμένων της, ως βοηθός και ως γραμματέας.

Μόλις έτελεσε το Γυμνάσιο, η πιο μεγάλη της έπιθυμία ήταν να εγγραφεί στην Γαλλική Σχολή του Πανεπιστημίου. 'Αλλά τότε ακόμη, κανένα κορίτσι δεν ακολουθούσε τέτοιους σπουδές. Η Τζίνα δεν θέλησε να αποτύχει λόγω και έσοπα βάσει στο Πανεπιστήμιο του Τουρνού εμυσφία, όπου έκεινα από λαμπρές σπουδές αναγνωρίσει διάδοχο.

Έπειτα διοργανώθηκε με τον Γουλιέλμο Φερρέρο, τον διάσημο ιστορικό. Στο μεταξύ, είχε είχε γράψει κι άλλα

ΜΕΡΟΣ 10Ν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10Ν

Οι δυσκολίες του προβλήματος της γυναίκας.

Για να εθιστή στην μητρότητα, πρέπει η γυναίκα να είναι ικανή ν' απολαύσει όλες τις χαρές και να ποιήσει απ' όλες τις λύπες του παιδιού της περισσότερο, παρά από τις ίδιες τις δικές της.

ΟΤΑΝ επί πολλή ώρα παρατηρούμε ένα πανόραμα των "Αλπεων, συμβαίνει συχνά, οι γραμμές που στην αρχή μας έφαιναν τόσο καθαρές, να περιπλέκονται στα μάτια μας. Ψηλά βουνά, βαθιές κοιλάδες, χειμάρροι, που ως τότε έχαντο μέσα στη λάμψη του ήλιου, ξεχωρίζουν ξαφνικά, έτσι που ενώ ο δρόμος μας έφαινε απλός και εύκολος, τώρα μας φαίνεται τρομαχτικά δύσκολος και τις περιπλοκές αυτές γραμμές. "Ετσι συμβαίνει και με τη ζωή. Όταν την βλέπουμε για πρώτη φορά, όταν τα μάτια μας, ασυνήθιστα ακόμη στο δυνατό φως, δεν βλέπουν παρά το σύνολο, μας φαίνεται εύκολη και απλή, οι δυσκολίες της σαν παιδικό παιχνίδι: αλλά όσο τα μάτια μας συνήθίζουν στο φως, όσο η πέτρα ακονίζει τα βλέμματά μας, τόσο η όψη του κόσμου γίνεται πιο περίπλοκη. Αντιλαμβάνομεθα τότε, πως οι πεδιάδες και τα βουνά συνδέονται άρρηκτα μεταξύ των, πως καμιά αλλαγή, όσο μικρή κι' αν είναι, δεν μπορεί να επέλθω σ' ένα σημείο χωρίς να έχω τον αντίκτυπό του στα άλλα. Στο τέλος ένωσούμε πως οι άλλες γέες που από πρώτη άποψη μας έφαιναν τόσο εύκολες να γίνουν, είναι εξαιρετικά δύσκολες, λεπτές και επικίνδυνες, και αφού εξασετήσουμε και εξασετήσουμε από κάθε πλευρά τις δυσκολίες, έπουσουμε από παραρμυμένοι, έτσι «που στην άκρη απ' ταύρια της σκέψης, κάθε σκοπός μας αποχωμαίνεται και φθίνει».

Τι υπόσχεσι, και ίδιος τι έπαιχε πριν από τον πόλεμο, στην κοινωνία, πιο άδικο από τη θέση της γυναίκας; Γιατί η γυναίκα, η μητέρα όλων των ζώων υπαρέσων, το πιο χρήσιμο στην ανθρωπότητα δι, να φέρει να υπακούει στον άνδρα, που είχε κατώτερη της από ήθικη και πνευματικής απόψεως; Γιατί να έχω η γυναίκα λιγότερο κύρος στην κοινωνία από τον άνδρα; Γιατί να είναι αποκλεισμένη από τις υψηλές εκείνες ικανότητες, όπως η δόξα, οι τιμές, η εξουσία, οι μεγάλες θέσεις της δημοσίας και της ιδιωτικής ζωής; Γιατί δεν έχει ίσα δικαιώματα με τον άνδρα; Γιατί την κατηγορούμε για πράξεις που όταν τις κάνει ο άνδρας, όχι μόνο δεν τον κατηγορεί κανείς, αλλά επεναντίας καμαρώνει ο ίδιος; Γιατί είναι καταναγκασμένη σε μια ήθικη ανώτερη από τον άνδρα, σε θέσεις χλιές φορές πιο μεγάλες;

Για πολύ καιρό δεν έδισταζα καθόλου: "Όλα αυτά προήρχοντο από μια άδικία των ανδρών που είχαν πάρει από τη ζωή το καλύτερο μέρος, όλα αυτά ήταν συνέπεια κοινωνικών άδικιών που δεν θα ήταν δύσκολο να αφαιρεθούν. 'Αλλά με την πάροδο του χρόνου, όσο έβλεπα πιο καθαρά στο βάθος της ψυχής μου, στο βάθος αυτό που είχε ομοιο σε όλες τις γυναίκες και που η νεότης κρύβει τόσο εύκολα, όσο η πέτρα με έκανε ν' ανακαλύπτω αναριθμητές αντανάκλασεις του προβλήματος της γυναίκας απάνω στις ίδιες τις γυναίκες κι' απάνω στην κοινωνία, αντιλαμβάνομαι πως οι υποτιθέμενες άδικίες έπηγαν α-

διάφορες μελέτες σε ζητήματα ιστορικά καθώς και Πολιτικής Οικονομίας, η πρόληψη εναντίον των Ισχυρών μελετών των κοριτσιών είχε εξοφληθεί, και η Τζίνα Λομπρόζο ένεγράφη στην Γαλλική Σχολή του Πανεπιστημίου του Τουρνού, όπου δεν άργησε να αναγνωριθεί επίσης διδάκτωρ.

Μετά τον γάμο της με τον Γουλιέλμο Φερρέρο, συνόδευσε τον σύζυγό της στας Ηνωμένες Πολιτείες και στην Νότιο Αμερική όπου εκεί

πό και πολύ πιο βαθύ και πιο μοιραίο από μια κατάχρηση δυναμείας ή κοινωνική άδικία, έφθανε στην πεποίθηση πως έπαιγαν από τον προορισμό της γυναίκας, από τις εξωριστές κλίσεις που ο προορισμός αυτός γεννάει μέσα σε όλες μας χωρίς εξαίρεσι, μέσα σ' αυτές που μπορούσαν να τον εκπληρώσουν καθώς και σ' αυτές που δεν μπορούσαν, σ' αυτές που δεν βέγονται με ταπεινότητα καθώς και σ' αυτές που τον άφησαν ανέγνωρα, βεβαιώνοντας πως εξαρτώνται από την κοινωνική αρμονία στην οποία άνδρες και γυναίκες είναι χρήσιμοι, με τα προτερήματά των και τους διαφορετικούς προορισμούς των, όπως στο έκκλησιαστικό όργανο πρέπει να υπάρχουν αλληλο διαφορετικοί μήκους, για να παραχθή η μουσική αρμονία.

II.

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΨΥΧΗΣ
Η ΑΛΛΟΚΕΝΤΡΙΣΙΣ ΤΗΣ

Είπε περιττό να το άρνηθούμε: Η γυναίκα δεν είναι ομοιο με τον άνδρα. Πάντα ένα οποιοδήποτε μυθιστόρημα, ένα ποίημα άρχισο ή μοντέρνο, και όποιον δεν κάνατε άρσενικές τις πιο αντιπροσωπευτικές ηρωίδες του. Θεωρήστε πως μια στιγμή τις γυναίκες της παλαιάς και της καινής Διαθήκης σαν άνδρες: Την Ρεβέκα, την Νοεμί, την Ρούθ, την Μαγδαληνή, την Μαρία, Σκεφθήτε για μια στιγμή ως άνδρες την Έλένη, την Εκάβη ή μόνο την Εύγενία του Μπαλζάκ, τη Ρεβέκα του Σκότ, την Ντόρρυ του Ντίκενς και πέστε μου εν συνειδήσει αν οι φουογονομίες αυτές δεν φαίνονται άμεσως γελοίες και τερατώδεις.

Εκτός των φυσικών και οργανικών δια-

φωσ, Έκαστοποίησε τα διάφορα συγγράμματα του πατέρα της, επέβλεπε την δημοσίευση πολλών ανεκδότων έργων του, έγραψε την «Ελένη» και το έργο του Τζορτζ Λομπρόζο, συγγράμματα πολλά επιστημονικά έργα του πατέρα της τα άπολοποίησε και τα συνέταξε προς χρήση του μεγάλου κοινού.

Για να διασκεδάση τα παιδιά της έγραψε από το όνομα αίμα του δού και της Νίνας δύο τσίρους παιδικών κομωδιών καθώς και δύο παιδικά μυθιστορήματα. Έπειτα, όταν έπληξε ο πόλεμος, άμερόθηκε διάκληση σε έργα φιλικών και προσηνέδων, πράγμα που την έκανε νάβη πάλι σε επαφή με το γυναικείο περιβάλλον που την είχαν κάπως απομακρύνει οι προηγούμενες μελέτες της. Είχε την εύκαιρία να κάνει χιλίες παρατηρήσεις απάνω στις ένοστες, τις ικανότητες και τις τάσεις της γυναίκας και να περάσει τα προβλήματα που προκαλούνται. Άπο και έγινε το έργο που έδωκε σήμερα στις άνωτέρω στρώσεις μας, και άληθινά φαίνεται πως η ζωή της συγγραφέως είναι η καλύτερη άποδείξις της κυριαρχίας της ιδέας που ένεπνευσε το έργο, δηλαδή ότι αν μεταξύ ανδρός και γυναίκας υπάρχουν διαφορές στις κλίσεις και στις ικανότητες, οι διαφορές αυτές δεν φθάνουν στην έδωκη μορφή που παίρνει η γυναίκα, αλλά δημιουργούνται απ' την ίδια τη φύση, και είναι άπαρατήρητες για την αρμονία της κοινωνίας.

το περιμένει να γίνη. Η φλόγα που υπάρχει μέσα της σβύνει αν δεν έχω κάποιον για να τον φωτίσω, κάποιον για να διατηρήσω αυτήν τη φλόγα.

Δεν συμβαίνει το ίδιο με τον άνδρα. "Οπως κάθε οργανισμός της φύσεως που δεν μεταποιεί ή μητρότης, ο άνδρας είναι έγωϊστής ή μάλλον έγω κεντρικός, δηλαδή τείνει να κάνει κέντρο του κόσμου του τον εαυτόν του, το συμφέρον του, τις άπολαύσεις του, τις άσχολίες του.

Έπειδή είναι ικανός να ζή και ν' απολαμβάνει μόνος, ο άνδρας είναι αδιάφορος στην ύπαρξη των άλλων ανθρώπων που ζούν κοντά του, στις χαρές τους και στις λύπες τους: Δέν ενδιαφέρεται γι' αυτούς, δεν ενδιαφέρεται να τους δώση άπολαύσεις ή λύπες, αλλά και δεν συγκινείται υπερβολικά αν οι άλλοι δεν άσχολοούνται μ' αυτόν ή αν δεν του είναι ευγνώμονες. Έπιθυμώντας να ικανοποιη ό ίδιος τον εαυτό του, προσπαθεί ν' άποφύγει κάθε συγκίνηση, και, όταν το κατορθώνει, είναι ικανός να ζή χωρίς άγάπη και χωρίς μίσος, χωρίς χαρά και χωρίς λύπη. Είναι ικανός να διευθύνεται να προσανατολίζεται χωρίς την έπιδοκιμασία ή την άποδοκιμασία των άλλων. Έπειδή είναι εαυόισθος σ' όλες τις έγωϊστικές άπολαύσεις της γένσεως, της όράσεως, της άκοής, στις άπολαύσεις του πλούτου, της δυνάμεως, της δαιοήσεως, ο άνδρας μπορεί να κάνει τον εαυτό του κέντρο της χαράς του, μπορεί να ζή και ν' απολαμβάνει ανεάάρτητα από τους άλλους, μπορεί να διατηρήσει μόνος του τη φλόγα της ζωής που του έδόθη κατά τη γέννησή του.

Κυττάζετε τα παιδιά, όταν ζούν ακόμη μαζύ κάτω από την οικονομική στέγη, όταν άφ φροντίδες και οι έννοιες μπορεί να είναι οι ίδιες, όταν η υφώφωση δεν έχει ακόμη παρεκκλινεί ή έμβλινει τα έννοιες. Το κορίτσι θέλει μια κούκλα για να την ντύνη ή θέλει να νανουρίζη, να πλένη την μικρή της άδελφούλα, θέλει δηλαδή κάτι να συγκεντρωθεί. Ιό άγορό θέλει ένα ντουφέκι, μ' x μπαλάκι, ένα στεφάνι, για να δοκιμάση την έπιδειξιότητά του, τη δύναμή του. Το κορίτσι θέλει να κάνει τη μικρή μαμά, το γαϊατρό, τη δασκάλα, την ιατρονά, θέλει να παίζη με τους πιο μικρούς, γιατί: στον άνδρα της, στα παιδιά της, στον πατέρα της, στο φίλο της και ούτω καθεξής.

Η γυναίκα, επειδή είναι εαυόισθη στις χαρές και στους πόνους των άλλων ανθρώπων που ζούν κοντά της, δεν είναι ικανή να άπολαύση, να δημιουργήση, να καταστρέψη ανεάάρτητα από αυτούς, από την έπιδοκιμασία των, την άποδοκιμασία των, την στοργή των. Η γυναίκα, επειδή είναι αναίσθητος στις έγωϊστικές άπολαύσεις της γένσεως, της όράσεως, της άκοής, του πνεύματος, δεν μπορεί ν' άπολαύση, δεν μπορεί να δημιουργήση δεν μπορεί να δράση, παρά μόνο αν έχω κάποιον που να σκέπτεται και που να την σκέπτεται, αν έχω κάποιον με τον όποιον και γά χαρά το όποιον άπολαμβάνει, με τον όποιον και γά χαρά το όποιον δρά. Η γυναίκα που δεν χορταίνει να ζή για τους άλλους, που είναι έτοιμη να θυσιαστή για τους άλλους, που έχειλίξει από ευγνωμοσύνη για τις χάρες που της κάνουν οι άλλοι, υποφέρει άμέτρητα αν οι άλλοι δεν της είναι ευγνώμονες, αν οι άλλοι δεν άσχολοούνται γι' αυτήν, αν δεν υπάρχει κάποιος που ζή γι' αυτήν, που είναι έτοιμος να θυσιαστή για χάρι της. Θυμώνει, παρσφύρεται ή τυραννείται, είτε γιατί αυτό υπάρχει, είτε γιατί δεν υπάρχει, ή γιατί

Ετσι όπως είναι στην παιδική τους ήλικία, έτσι μένουν σ' όλη τους τη ζωή: Ο άνδρας δεν ενδιαφέρεται παρά για τον εαυτό του, για τη δική του έπιδοκλασι, για το δικό του σκοπό. Η γυναίκα αείονα άπασχολημένη με τους άλλους και με τί θα ποδιν οι άλλοι, με το να προσεγγί ευχαρίστησι στους άλλους, με το να φροντίζει για τους άλλους και με το να υποχωρεί τους άλλους να άσχολοούνται μ' αυτήν.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

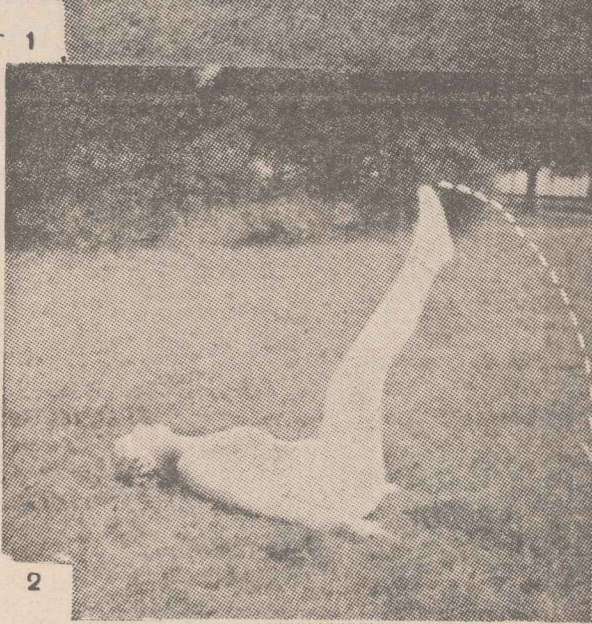
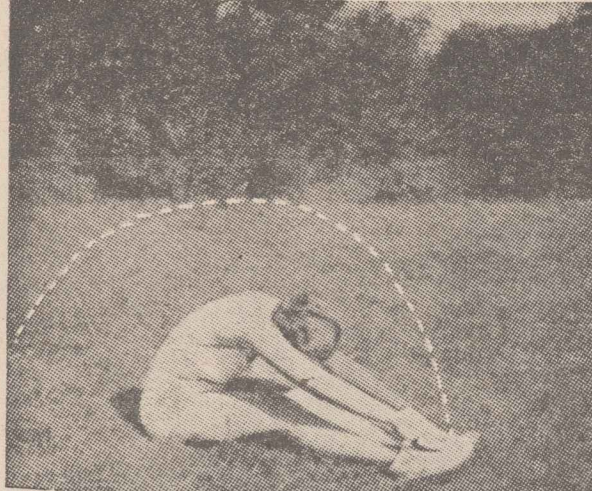

ΩΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΝΕΟΤΗΣ

Όταν σκεπτόμεθα την άγαλματική κορμοστασιά των στήθων, ποτέ δεν μας έρχεται στο νου πως μπορεί η όμορφιά να συνδέεται από μεγάλη κοιλιά. Η πλαστική όμορφιά μπορεί να έπιτρεψη μίαν έλαφρά καμπύλη γραμμή, όχι όμως και την χαρακτηριστική στερογγυλότητα που πολλές φορές έξελίσσεται σε δόλολορο έξόγκωμα.

Πολλές γυναίκες έπαιον να διαφύκουν το έλάττωμα αυτό, περιοριγγόμενες με τρομερούς κορσάδες ή και με λιγοτύτες φοδερές λαστιχίνες ζώνες. Η λύσις όμως αυτή δεν τους άφαιρεί ούτε ένα όρασι λίπους. Έάν για μιά στιγμή, έφενελά το μάτι, άμέσως έαναφανίζεται η κοιλιά μόλις πέσει ο κορσός. Έκτός αυτού η συνήθεια να σφινγόμεθα μέσα στους κορσάδες, είναι καταστρεπτική για την όψια μας στις περισσότερες περιπτώσεις: πλέει τα έργατα, στερεά την κυκλοφορία του αίματος και συνεπείν στο να άποφύγουν περισσότερο οι κοιλιακοί μύες. Γιατί οι μύς, μη έχοντας πιά την έλευθερία να συσταλουν για να σπινκαρήσουν τα όργανα στη θέση τους, γίνονται

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΗΣ ΚΟΙΛΙΑΣ

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΜΟΝΟΝ ΑΣΚΗΣΕΙΣ (Η ΑΣΚΗΣΙΣ ΑΥΤΗ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ ΚΑΙ ΑΠΟ ΑΝΔΡΑΣ)

όκηνησι, άφίνοντας το έργο τους στα χέρια του τεχνικού μανταρίματος, που λέγεται κορσός.

Πολλές είναι οι ατίες του πάχους της κοιλιάς και μιά απ' αυτές η κυριώτερη είναι η χαλάρωση των τοιχωμάτων, τα όποια δεν έχουν καμιά δύναμη και άφίνονται να ελασθή το πάχος. Απλή ή χαλάρωση μπορεί να έπιτρεψη σοβαρότατες έπιπλοές, τόσο των σπλάχνων, τα όποια μη βρισκόμενα πιά κανένα στήριγμα, πέφτουν, προεξέχοντας τις χειρότερες άνομιες. Η μητέρας πάλι, μπορεί ν' αυτή να χαλάρωση το ύπογαστριον, αλλά πάλι γυναίκα λαμβάνοντας τα μέτρα της (έιδική ζώνη κ.λ.π.) μπορεί να προλάβη το κακό και να έναδερη την καλή της όψη.

Η καλή στάσις, μπορεί έπίσης κι' αυτή να προκαλέση χαλάρωσι. Συνήθως πάντα οι μεγάλες κοιλίες συνοδεύονται από παραρμυνοσι της σπονδυλικής στήλης. Μιά όλη ατία είναι το γενικό του σώματος πάχος, που στο μέρος αυτό συρμνυρόνεται με περισσότητα έπιπλοή. Συνήθως η μεγάλη κοιλιά γίνεται από έλασθη γυμναστικής και από υπερβολική άγανά στην κολαφασία. Το πάχος που προσέρχεται από τις δυο αυτές ατίες, μπορεί να το άφαιρέσμε πάλι γρήγορα με μιά γυμναστική που παρατύγει καίβρηθεί το αίμα να κυκλοφορή γρήγορα. Το άδυνάμισμα της κοιλιάς είναι ζήτημα έπιμονής και άσφαρους όσον άφορή την τροφή, δηλαδή χρειάζεται να μιά λέξη έγκρατεία, όπως χρειάζεται και σύστημα στη γυμναστική.

Εάν δεν έχετε κανέναν να σας βοηθήση στηρίζετε τα πόδια σας στην άκρη ενός έπιπλου, πράγμα που θα σας έπιτρεψη να έξυσκηθήτε έτιολότερα.

Άρξιστε με πολύ προσοχή την γυμναστική που σας ύποδει κίνδυνο. Κάνετε πρώτα πέντε φορές κάθε γύνασμα αυξίνοντας κάθε μέρα τις έπαναλήψεις, έως ότου κατορθώσετε να έκτελέσετε 20 φορές την κάθε μία χωρίς κόπωση. Η προσοδευτική αυτή αύξηση θα σας κάνει να άποφύγετε την έπιπλοή υπερκόπηση των μυών και τούδε πόνους που την συνοδεύουν. Πάντα όμως θα αισθανθήτε μιά μικρή ένέργησι στους μύς της κοιλιάς. Συνήθως πώς τα τοιχώματα της κοιλιάς άποτελούνται από διατεταμένους μύς που είναι, στα μέτρα, σε ν' τους σάξτε, και να τους δυναμώσετε με την γυμναστική, να τους κάνετε ικανούς να άντισταθούν στην πίεσι των έσωτερικών οργάνων. Με λίγη έργασία και έπιμονή θα φθάσετε γρήγορα σε πολύτιμο άποτέλεσμα και ο κορσός θα σας είναι έντελως περιττός. Οά ήθελε τι μεγάλη εύθυμία είναι να μπορούμε ν' άφινουμε το σώμα μας έλεύθερο ένω συγγρόντες θα αισθανόσθε πως τίποτα το κακίστη το δεν θα γαλή την σιλουέτα σας.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Επαλθήστε στη γη άνάσκελα, με τα πόδια κολλητά και ένωμένα το χέρι πενταμένα πίσω (έπίπλοη). Άναγκασθήτε και φέρτετε την άκρη των δακτύλων σας με τα χέρια χωρίς να λυγίσουν τα γόνατα (έπίπλοη).

2.— Πλαγιάστε άνάσκελα με τα χέρια πενταμένα κατά μήκος του κορμού. Σηκώστε τα δυο πόδια (έπίπλοη). Έπαναφέρετε τα στα έσωσους (έπίπλοη).

3.— Η ίδια όσις και πριν σπείσε με κροσσόματα από πόδια, ένα το πόδι άγέρχουν στερεά το έσωσους. Τα χέρια κατά μήκος του σώματος (έπίπλοη). Σηκώστε γάρος να κινήσιν τα πόδια και βάλετε την μύτη σας άνάσκελα στα γόνατα, κερνώντας συγγρόντας τα χέρια προς τις άκρες των ποδιών.

4.— Η ίδια πρώτη όσις: Τα χέρια κατά μήκος του σώματος. Σηκώστε κοιλίως την κοιλιά και την άκρη και άγέρχοντε άνάσκελα με τα γόνατα (έπίπλοη). Έπαλθήστε ανώ στο έσωσους (έπίπλοη).

5.— Άναγκαστήστε στους άνωσους με την έπιπλοή στη γη σπείσιν τις δυο γόνατες σε 15 έκταστούμετρα ύψος από την γη και έκτελέστε την μικρή κίνησι (έπίπλοη) που σας δένειν η έπιπλοή.

6.— Πλαγιάστε, με τα χέρια κατά μήκος. Άναγκαστε και πενταμένα άνάσκελα, τα πόδια χωρίς να άναγκαστήν στο έσωσους και κάνετε τις γυνωστικές κινήσεις σαν να άποφύγετε να κάνετε πόδηλα.

7.— Πλαγιάστε άνάσκελα με τα πόδια μαζεμένα και τα χέρια κατά μήκος του κορμού (έπίπλοη). Σηκώστε τον κορμό σας και το κεφάλι, όσο να τοποθετήσιν τα χέρια στα γόνατα χωρίς κίνησι των ποδιών.

8.— Πλαγιάστε άνάσκελα με τα χέρια πενταμένα πίσω, σπείσιν τα δυο πόδια συγγρόντας πενταμένα από το έσωσους, γιά να καταρτήσιν να έγινε τις άκρες των δακτύλων με τα δυο χέρια.

9.— Πλαγιάστε, τα χέρια κατά μήκος του κορμού, πόδια κολλημένα και πενταμένα, σπείσιν τα 15 έκταστούμετρα, και μένετε σ' αυτή τη θέση έως ότου μετρήσετε 20 ή 50.

10.— Καθισμένη, με τα πόδια σε πυραμίδα. Κρατήστε με τα χέρια κάτω από τα γόνατα χωρίς να τα κινήσετε. Τεντώστε τα χέρια όσο μπορείτε, σε πρόσο που να φέρη κεφάλι και κορμό προς τα πίσω.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

• • "Ας έτοιμαστούμε..."

...για τόν χειμώνα • •

Τήν εποχή αυτή που άλλοι φόρεσαν ήδη γούνινα βαρέα πανωφόρια, στο γλυκό της 'Ελλάδος μας κλίμα μπορεί ακόμα να βγαίνει κανείς με ταγιέρ και με ελαφρά παλτά. Άλλοι από τόν Σεπτέμβρη, ή φύσις είναι πένθη, το πράσινο είναι σπάνιο, φύλλα κι τρινοκόκκινα σκεπάζουν τα πεζοδρόμια, ενώ το χιονόνερο, ή ή βροχή κρατούν την γη πάντα υγρή.

Στήν Αθήνα, ο ουρανός μας μόλις τώρα άρχισε να καταιγιάζει : Λίγη βροχή, λίγο χιονόνερο, σάν έραστής με περαστικούς θυμούς, μάς κρύνει λίγο για να μάς ρίξη γρήγορα τις θερμές άχτιδες του ήλιου του που έτσι γίνονται πιο γλυκές.

Άκριβος όμως γι' αυτές του τις μεταλλαγές το κλίμα μας πρέπει να μάς βρίσκει πάντα έτοιμες για κάθε άπρόοπτο.

Χρειάζεται να σκεφθούμε και να προετοιμασθούμε για όλες μας τις ανάγκες. Τι θέλουμε το πρωί ; τι μάς κάνει ανάγκη το απόγευμα, τι θα φορέσαμε αν μάς καλέσουν κάπου το βράδυ ; Πώς θα πάμε στο θέατρο ή σ'ένα χορό ; Κάθε γυναίκα έμπρός σ'αυτά τα

έρωτήματα μένει σκεπτική.Πρέπει να γίνουν τόσο συνδυασμοί και να ληφθούν υπ' όψιν τόσοι παράγοντες ! Και πρώτα - πρώτα ο οικονομικός έρχεται πάντα να μάς τραβήξει από τα ωραιότερά μας όνειρα και σάν ασυστηρός Υπουργός των Οικονομικών να μάς επιβάλλει περικοπές και άναθεωρήσεις.

«Θάπρεπε, μου ώμολόγησε κάποτε μια ώμορφη, μα στενωχωρημένη οικονομικά κυρία, το ντύσιμο των γυναικών να γίνεται δι' έξόδων όλων μαζί των ανδρών. Δηλαδή μου έξηγήθηκε να γίνει μια φορολογία ειδική. "Έτσι πληρώνοντας μια μικρή πολυτέλεια θα εύχαριστούσαν τα μάτια τους όπως εύχαριστούνται στην θέα ενός αγάλματος, ενός πάρκου, ενός περιποιημένου δένδρου, για τόν εύπρεπισμό και τόν καλλωπισμό των όποιων πληρώνουν φόρους χωρίς να πολυμουρμουρίζουν».

Δέν στέκεται βέβαια επάνω σε κανενός είδους λογική ή περίεργος αυτή άπαίτησις της έν λόγω κυρίας, έκφράζει όμως κάτι πάρα πολύ άληθινό : Το ντύσιμο των γυναικών δέν άφορξ μόνο την γυναίκα, αλλά και τούς άν-

δρες. Μέσα στο τράμ παρατηρήστε πως οι τριάντα άνδρες κυττούν τις παρευρισκόμενες γυναίκες σάν να ζητούν μια ξεκούρασι, μιάν ανάπαυλα της βιοπάλης. Κι' όταν είναι καλοντυμένη και συμβαίνει νάχη και νόστιμο προσώπακι, τότε τα κουρασμένα μάτια των ανδρών γίνονται πιο διαυγή, πιο μαλακά, πιο ανθρώπινα.

Εύτυχός το ένοχτο της γυναίκας την συμβουλεύει αρκετά στο ζήτημα του ντυσίματος, ώστε να μην είναι ανάγκη να την παροτρύνη κανείς στο σημείο αυτό. Συμβαίνει όμως κάτι άλλο. Το ένοχτο της κοκετταρίας θέλει ανάπτυξει, καθοδήγησι. Πολλές φορές ενώ ο οικονομικός παράγων μάς επιτρέπει να είμαστε καλοντυμένες, δέν ξέρομε τι πρέπει να φορξ κανείς το πρωί, τι το απόγευμα και τι το βράδυ.

Τήν διαπαιδαγώγησι αυτή σε όσες την χρειάζονται ή «Γυναίκα» την προσφέρει από τις σελίδες της Μόδας.

Κυτάξετε τα μοντελλάκια που σάς δίνωμε. Έξ άριστερών προς τα δεξιά, κατά σειράν : Το πρώτο είναι μάλλινο μαντώ ασπρόμαυ-

ρο ή και χρωματιστό με γαρνιτούρα τις ίδιες του τις ρίγες και τόν γιακά με το μπλαστρόν από μαύρο άστρακάν. Τα κουμπία του είναι μεγάλα καρέ από δέρμα με κόκκινες μπάντες στις κουμπότρυπες. Μπορείτε έκτακτα να το φορέσετε απόγευμα, αλλά και το πρωί δέν θα σοκάρете κανένα μάτι.

Το δεύτερο είναι ζακέττα καρέ με δερμάτινη μαύρη ζώνη. Κατάλληλη για περίπατο, για πρωινές κοούρες, για γραφείο.

Το τρίτο είναι μαντώ μάλλινο με άστρακάν για απόγευμα.

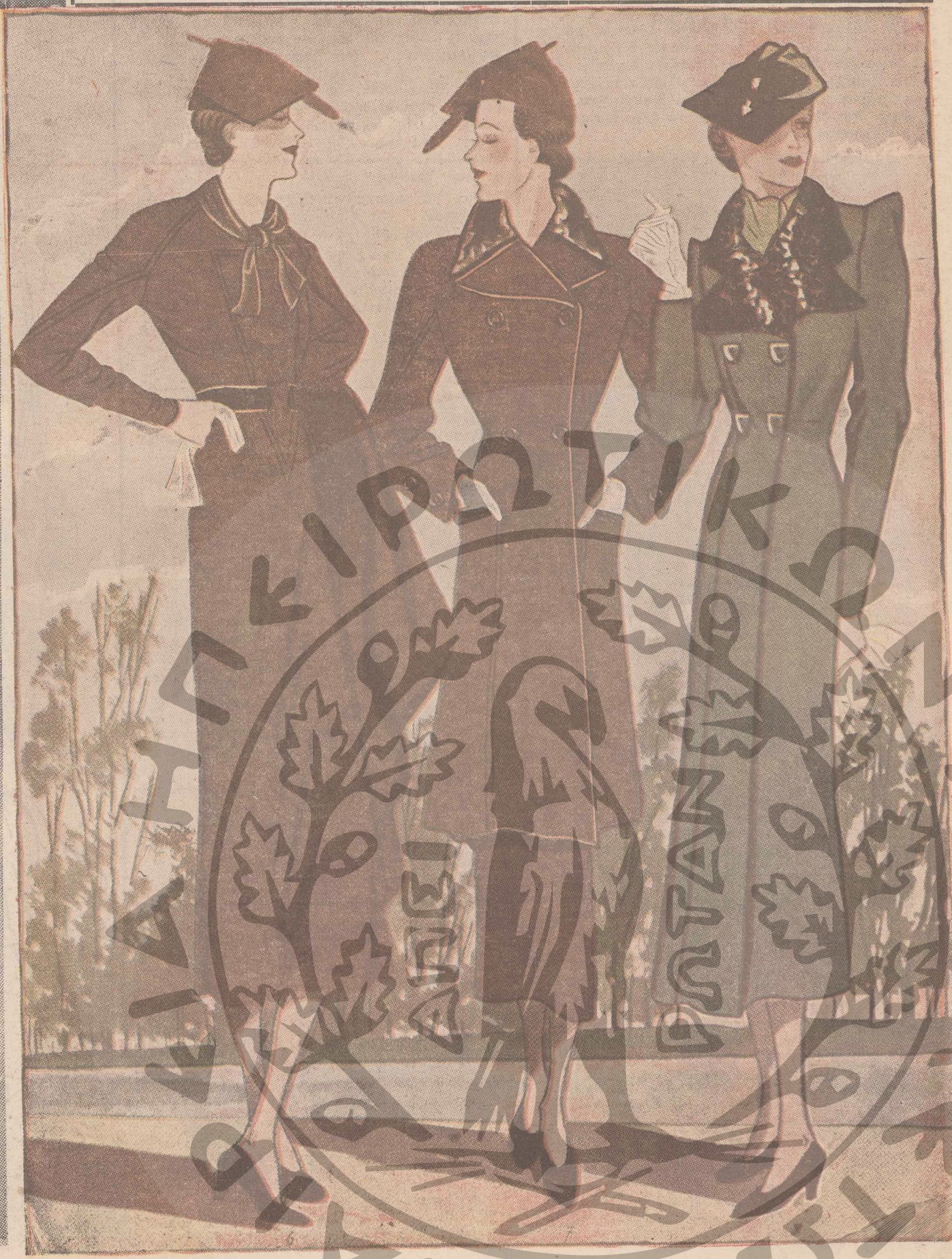
"Επειτα βλέπετε ένα βραδυνό ταγιέρ από δαντέλλα, μοντέλλο Σκιαπαρέλλι. Κατόπιν μιά τουαλέττα για γεύμα, από μαύρο σατέν ρεβέρ από άπαλό ρόζ. Μοντέλλο του Λελόγκ.

Έκτο ένα ανσάμπλ από μάλλινο κόκκινο-βιολέ με ζώνη μαύρη.

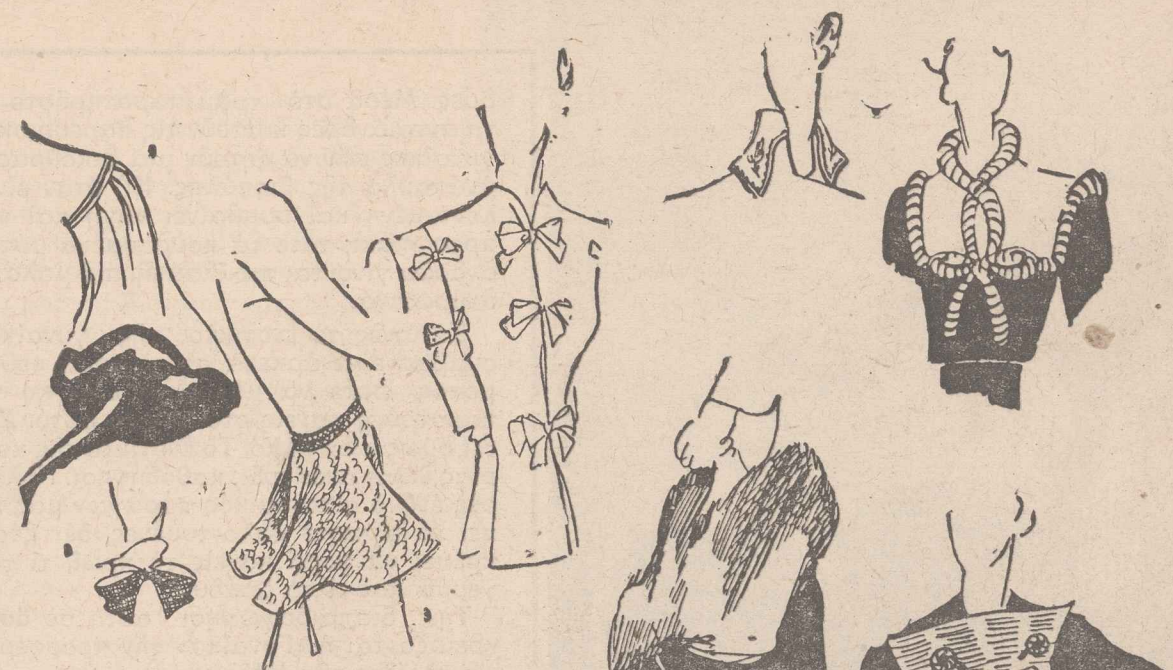
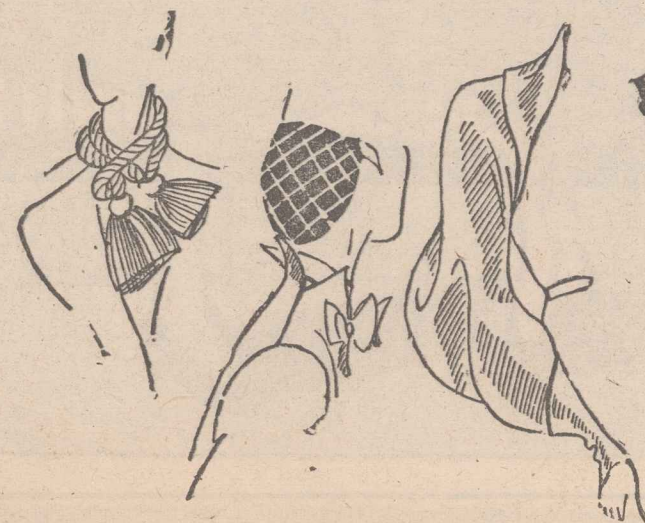
"Εβδομο,ένα ανσάμπλ με ζακέττα μακρυνά. Κλείνει με 4 κουμπιά.Γιακάς από λούτρ.

Τέλος, όγδοο ένα μαντώ πράσινο, γαρνισμένο με ιδιότροπα κουμπία. Ό κολλάρος στυλ «ντιρεκτουάρ» γίνεται από καφέ ή μαύρο άστρακάν.

ZINET

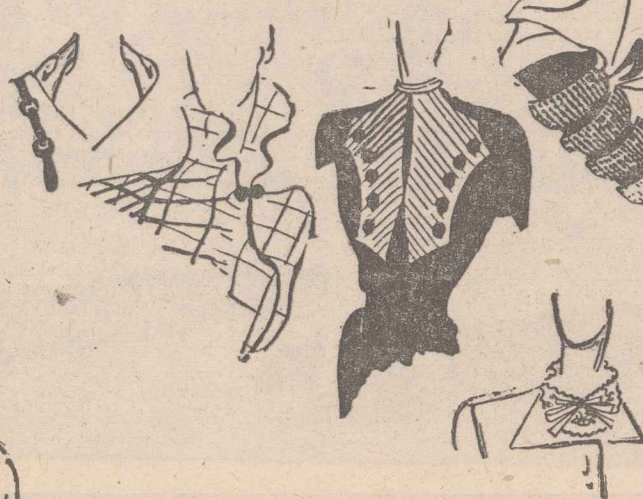

ΤΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

[illegible]

ΕΝΑ ΜΟΝΤΕΛΛΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΟ

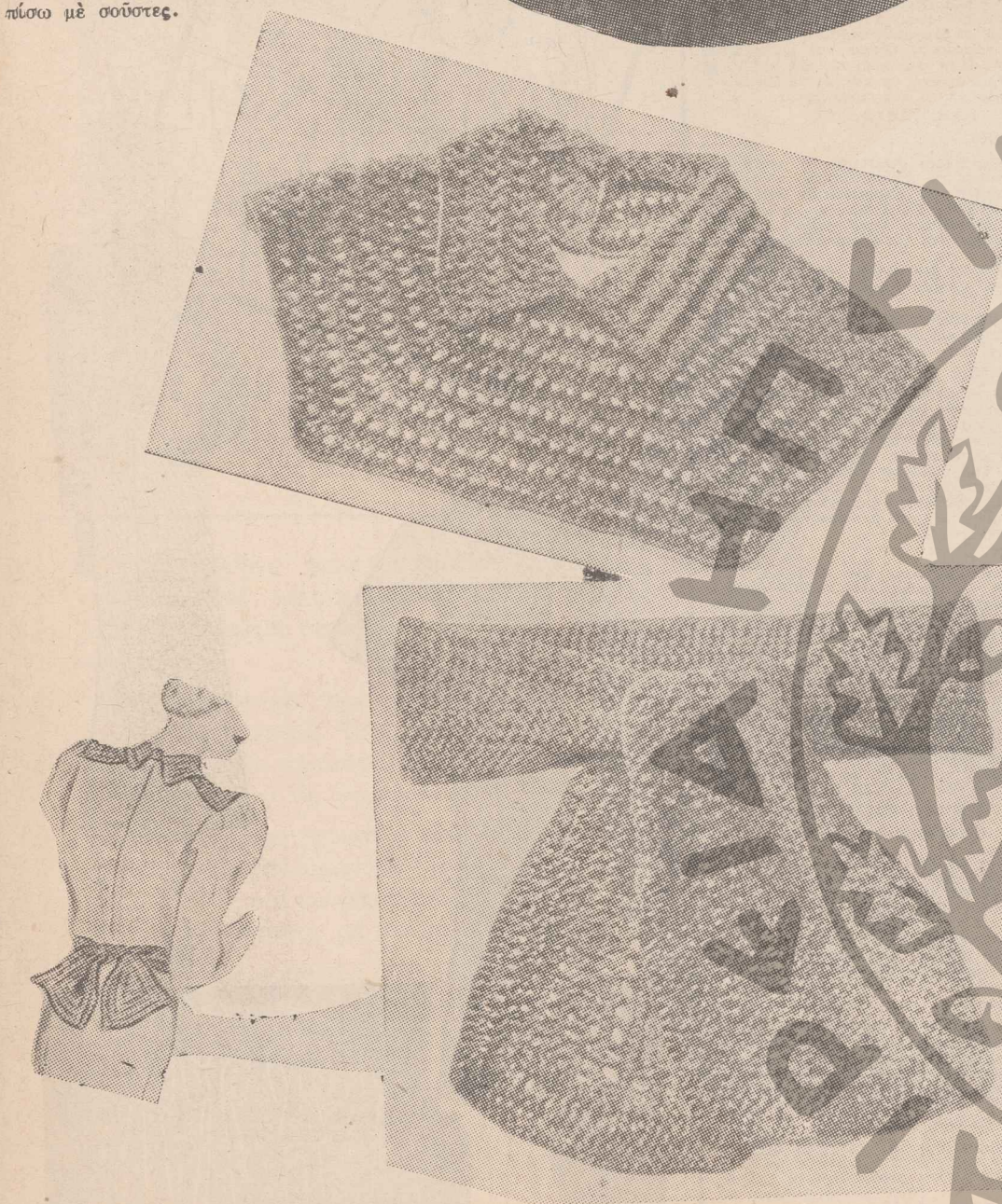
21.— Κορδόνι άσπρόμαυρο του Μωλινέ.

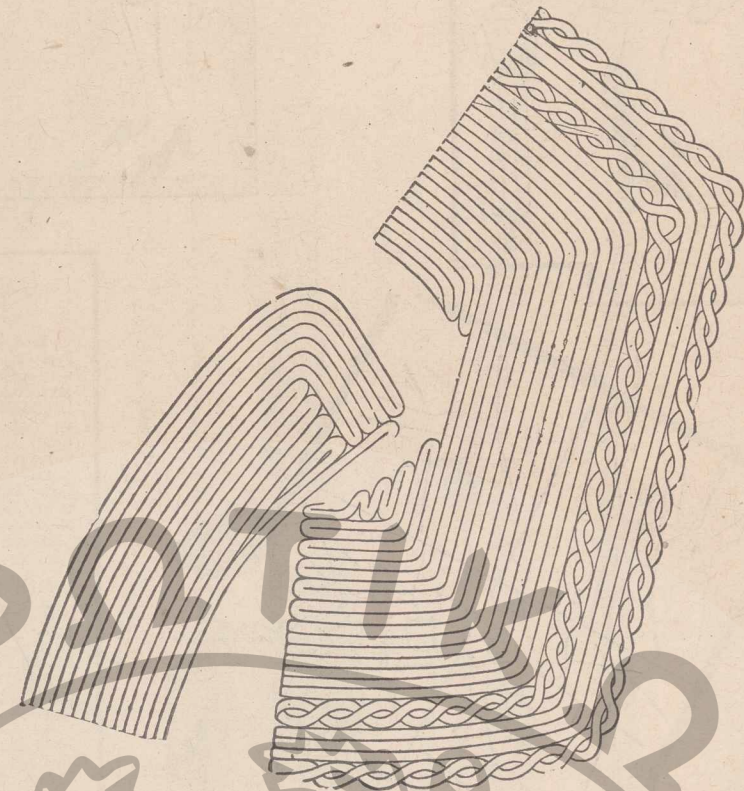
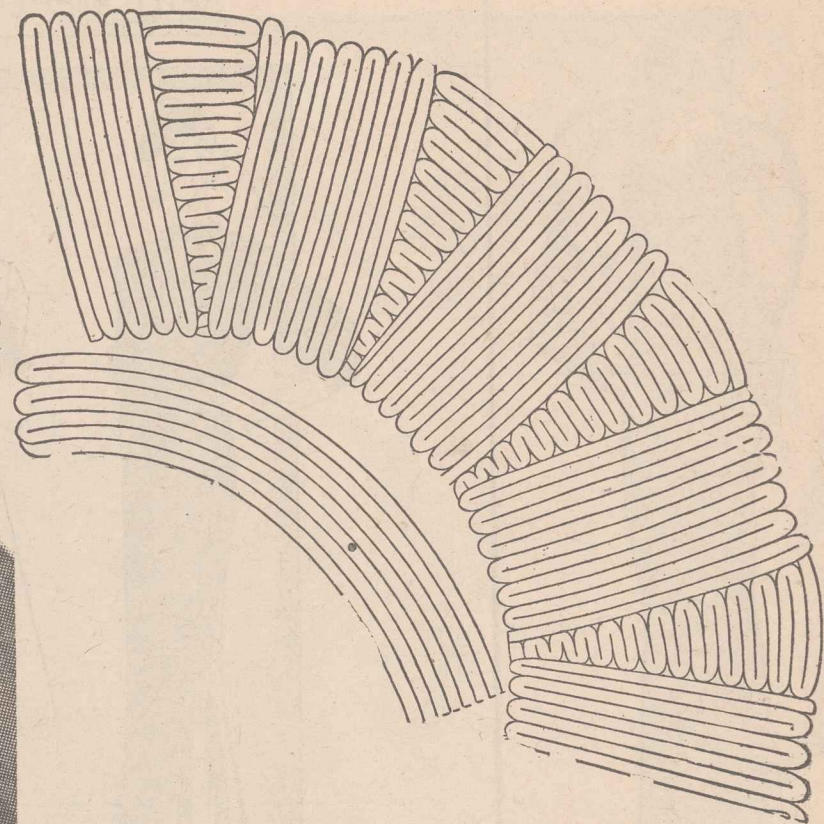
Γιακάδες που μπορούμε να κάνουμε μόνες μας

τσο : τὸ μισὸ ἀπὸ τῆν
 μιὰ κατεύθυνσι καὶ τὸ μι-
 σὸ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Κλείνει
 πίσω μὲ σοῦστες.

Ὁ δεύτερος γυναικας εἶναι ἀπὸ ἄσπρου καὶ μαῦρο λασέ. Τὸ ἐπάνω μέρος κατασκευάζεται ἰδιαιτέρως. Ἡ ἔνωσις τοῦ λασέ γίνεται κατὰ τὸν τρόπο ποὺ ὑποδείξαμε ἀνωτέρω, δηλαδὴ ἐπάνω σὲ χαρτὶ γιὰ περισσότεραν εὐκολία.

ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

ΠΛΕΚΤΩΝ ΚΟΛΛΑΡΩΝ

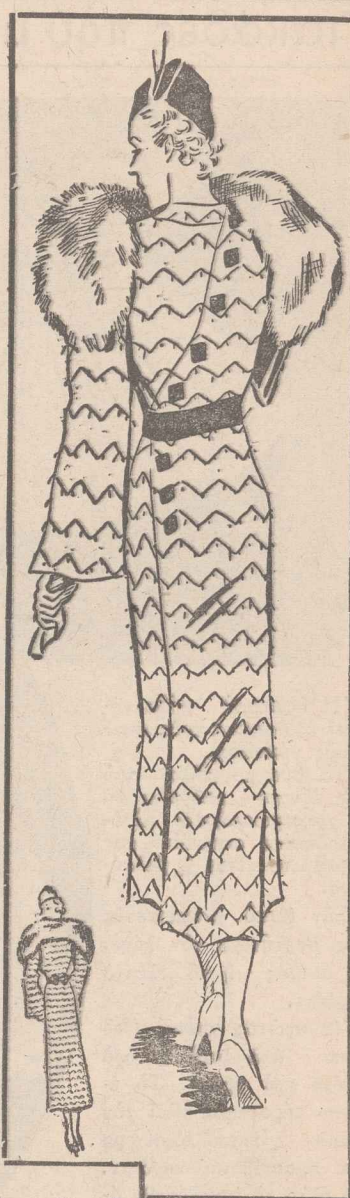
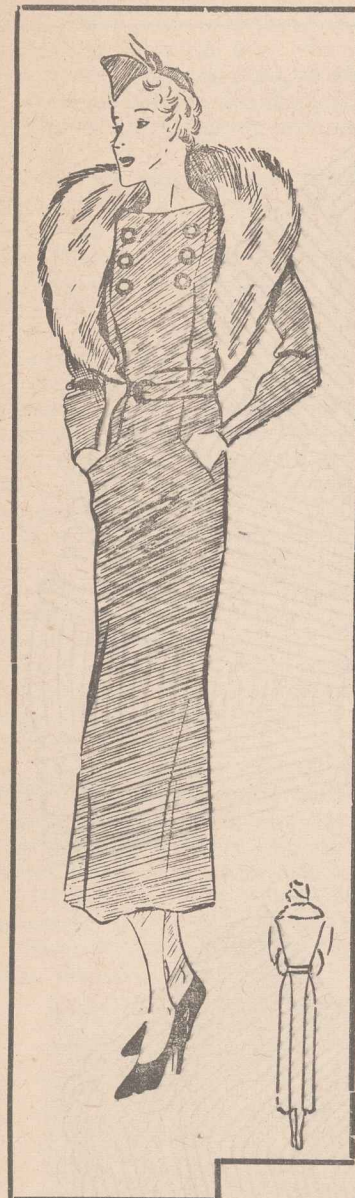
Ὁ πρῶτος αὐτὸς
ὠραιότατος κολλά-
ρος πλεγμένος μὲν
συνὴ μεν κροστῆ, νοῦ-
μερο 14. Τὸ πλέξιμα
τοῦ εἶναι ἀπλούστα-
τὸ ὅπως βλέπεται.
Πλέκεται πρῶτα τὸ
κάτω μέρος. Ὁ γὰρ
καὶ ἐξωχριστά καὶ
ἐνῶνται κατόπιν μί-
φαστον. Ὁ δεύτερος
γιακὰς εἶναι εἶδος
κάς - κὸλ καὶ πλέκε-
ται ἐπίσης ἀπὸ συνή-
καὶ μεν κροστῆ νοῦ-
ρο 14 ἐπίσης.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

— Πῶς διατηρεῖται τὸ κρέας.
Πὰ νὰ διατηρεῖται τὸ κρέας φρεσκο πλῆ-
νὲτὸ μὲ τὸ νερὸ καὶ μὲ ξοδι καὶ ῥαλὰ ἐπὶ
αὐτοῦ μὲν μικρὰ ποσότητα φυλοσκομῆς
κρεμμυδι. Τὸ κρέας θὰ διατηρηθῇ φρεσκο-
πατον καὶ εἰς τὴν δευτεράν ἐπιτόν. Ὅταν
θὰ τὸ μαγειρεύω, καθαρίζω τὸ ἀπὸ τῆς
κρεμμυδι καὶ πλύνειν τὸ ἕνα χεῖρ μὲ κρύ-
ον νερὸ.
— Πῶς πλαταίνουν τὰ παπουτῖα.
Πὰ νὰ ἀνέθετα ἕνα παπουτῖον, πὺν ὅς
στενεῖται. Βάζετε ἕνα πῦρ εἰς πῶλὶ ἑστὸ
νερὸ καὶ καταβράζειν τὸ εἰς τὸ μέγεθος
πὺς ἐνθελῇ. Ὅταν τὸ πῦρ κρυφάται ἐνδοῦ
ἐπὶ τὰ εἰς τὸ ἑστὸ νερὸ. Κάμειν τὸ πῦρ
εἰς ὅσον ὅσον. Ὑστερα φρεσάτε τὸ παπουτῖον
καὶ θὰ εἴδῃτε ὅτι ἔχει ἀπλῆναι καὶ δὲν ὅς
στενεῖται πλέον.
— Πῶς ξασκανοσυρῶνουν τὰ γὰ-
νῖα.
Πὰ νὰ ἀνέθετε κανοθώρα, ῥαλὰ δευτε-
ράν γάντια, κάμειντες εἰς ἰσὺς ποσότητα
ἀσπαρτοῦ τοῦ αἰγίου, γάλα καὶ πομμά καὶ μὲ τὸ
ὅς μελάν. Φρεσάτε τὸ γάντι καὶ μὲ τὸ
ὅς χεῖρ τρίβειν τὸ ελαστικὸ μὲ ἕνα κομμάτι
παλαιοῦς γανθῆλας.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗ ΜΟΔΑ

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ ΤΗΣ ΕΦΕΤΕΙΝΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΟΙ ΤΣΕΠΕΣ

Στο περσινό μας φύλλο δώσαμε αναλυτικά ένα θέμα που ενδιαφέρει τόσο τις μωδίστριες όσο και κάθε γυναίκα: τις κομπόζες. Σήμερα θα κατασκευάσουμε με τις τσέπες, και από έργο με άλλες λεπτομέρειες που πλαισιώνουν την εφετινή μόδα. Γιατί αν η κοπή των φουστανών είναι άλλη μέρα, οι λεπτομέρειες είναι η ψυχή, τα μάτια, το μόνο στολίδι τους.

Οι τσέπες είναι σε μεγάλη περιουσία στις κομμοί των Παρισινών Οίκων και κατά συνέπεια των Οίκων όλου του κόσμου. Θα τις δούμε σε σπόρ, σε απογευματινά, σε παλτό, σε ζακέτες, ποτού, δαχτυλίου, ποικιλία, ιδιότητα.

ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

ΜΙΚΡΑ ΚΡΟΚΙ

Στο πρώτο περσινό φύλλο δώσαμε το κροκί φρ. 1. Δείχνει τσέπη σε απογευματινό, παλαιοειδή από υφασμάτινο με διακοσμητικό μιά μπουτάκι πικέ έπισης πέλας, αλλά σκούρο χρώματος.

2. Σε ένα φουστάνι σπόρ τσέπες κινητές, τοποθετημένες επάνω στη ζώνη και κεντημένες με άρτυρα γράμματα.

3. Σε ένα ταγιέρ βελούδο, δύο τσέπες κομμένες προς τα ένωμα και γαυρισμένες από γούλι χρυσό.

4. Μία μικρή τσέπη σε σχήμα καρδιάς από μάλλινο ύφασμα με βελούδο, την οποία μπορεί να βάλετε και σε φουστάνι και σε μπλούζα.

ΜΕΓΑΛΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ

Ταγιέρ μάλλινο κοπέλες, του οποίου η βέστα παύει να είναι χωρισμένη από χάρη στα κεντήματα από σούτας, οπότε πέτα και τις τσέπες. Δύο κομπόζες, το ένα εμπρός και το άλλο πίσω, δίνουν φάρμα στο κάτω μέρος της φούστας.

* Το δεύτερο είναι μάλλινο παλτό σπόρ, χρώματος γκρι. Τα μανίκια είναι κομμένα με πίκες, η μεγάλη τσέπη τοποθετημένη λοξά προς τα δεξιά, είναι εργοστασίου με γκάου, όπως στο λαμό και στις κομπόζες.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΣΟΝ

Το πρώτο φουστάνι είναι από βελούδο. Ο γκάου, σκουρότερο και σκούρο, είναι πολύ πρωτότυπος. Δίνει με καρδόνι που τον αγγίζει. Το κορσάκι και το κάτω μέρος γαυρίζονται με μία κοπή λοξή. Μανίκια φλού, τρούα κάρ και ρεγκλάν. Η τσέπη συμφορεί με τον γκάου.

* Μαντί τρούα κάρ με ζώνη στη μέση. Οι τσέπες έχουν λοξά γαυρίσματα που κομπώνουν όπως τα μαντί τρούα κάρ.

* Παλτό είδος ρεβιγκότας, πράσινο με τρία κομπόζες. Το ρεβέρ όπως και οι τσέπες είναι γαυρισμένες με άρτυρα γράμματα.

* Κοστούμι από βελούδο κοπέλες. Η φούστα ανοίγει με μία κοπή πίκας. Οι τσέπες έχουν ρεβέρ, τα δέ μανίκια είναι ρεγκλάν.

ΔΕΞΙΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ—ΜΙΚΡΑ ΚΡΟΚΙ

5. Τσέπες σε σχήμα θυρεών από ύφασμα χρωματιστό.

6. Παλτό σπόρ μάλλινο, με τσέπες των οποίων το κάτω μέρος ανοίγει από γαυρισμένο από δέμα σουέτι αντίθετου χρώματος.

7. Ταγιέρ ή μαντί με τσέπες γαυρισμένες με δύο ποτάκια, τα οποία βγαίνουν από την τρυπημένη τσέπη και κομπώνουν στη ζώνη.

8. Τσέπη γαυρισμένη από κεντημένα άνθη. Τα κοστούμια μοιάζουν να καταλήγουν σε ένα φόντο από κοσμάκια.

ΜΕΓΑΛΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ

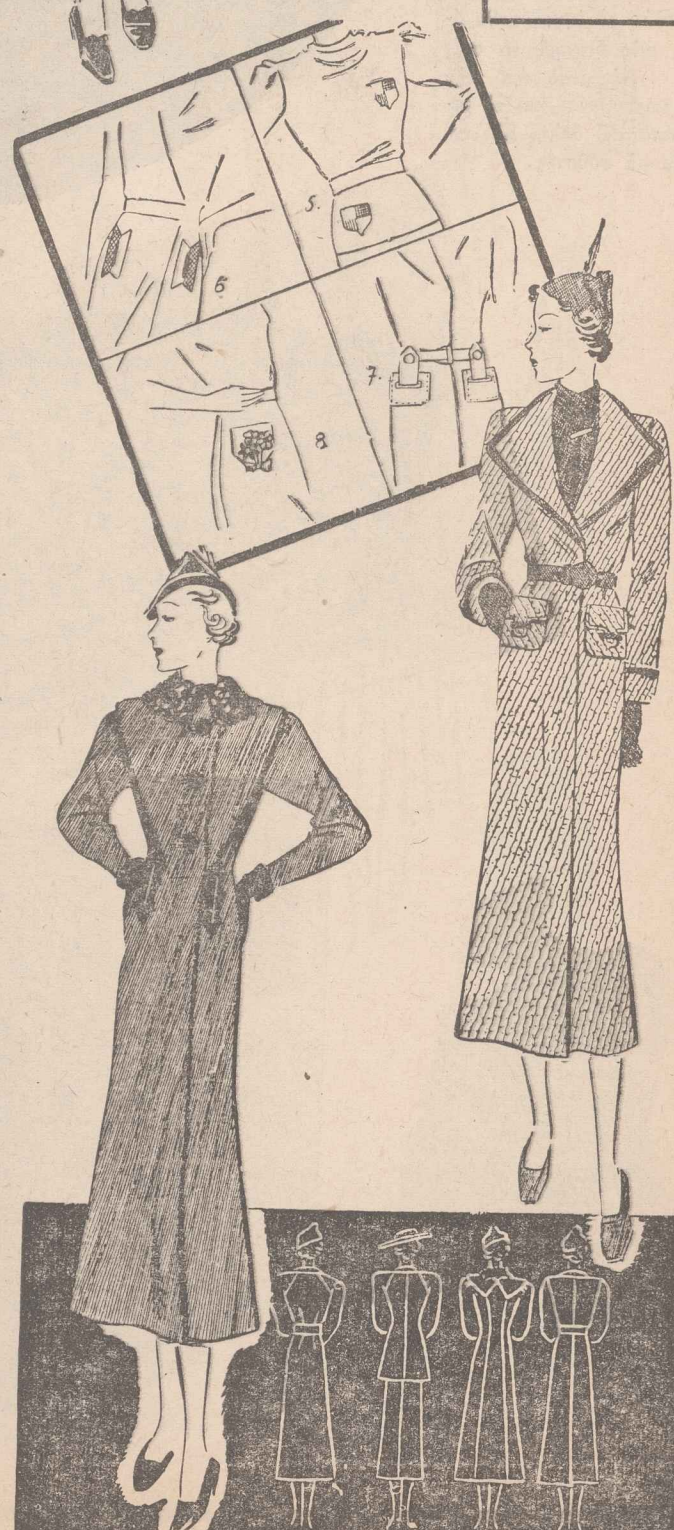
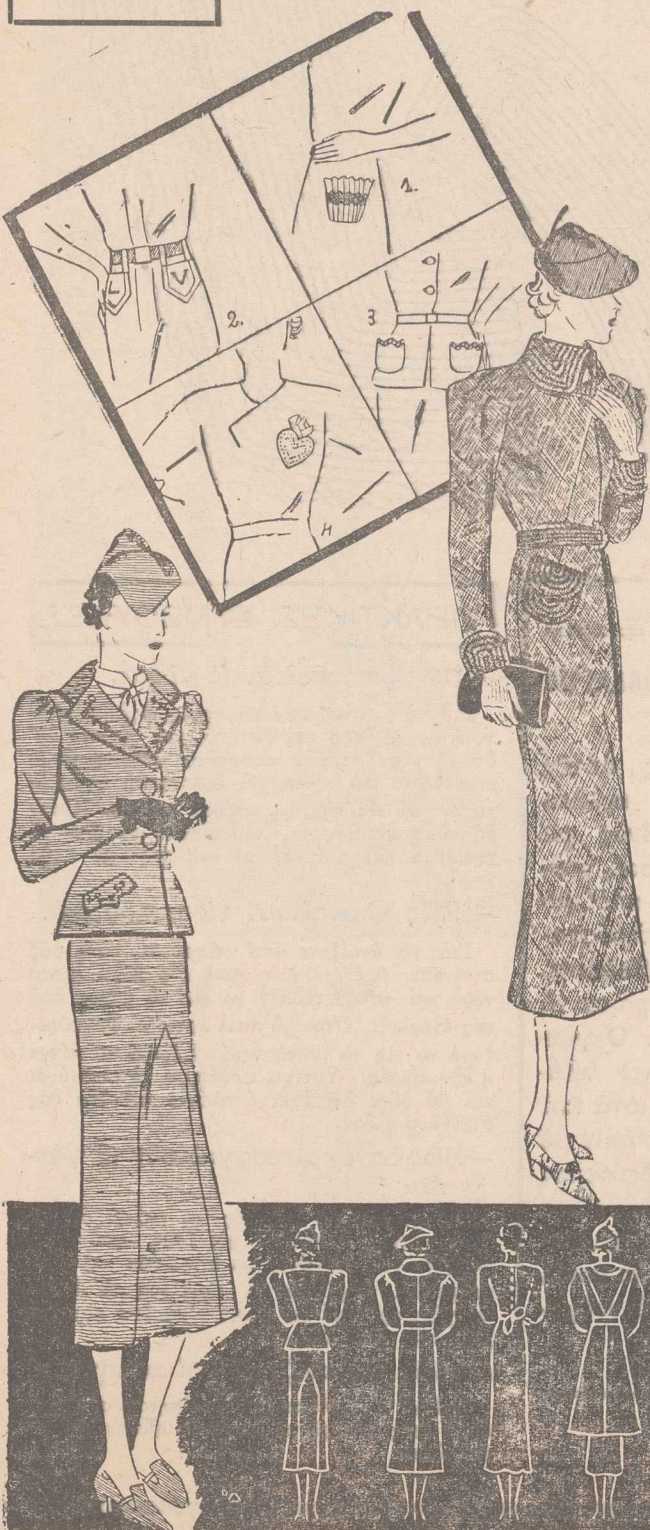
Μαντί άρτυσε μάλλινο με μικρά γαυρά σκουρό. Από τις τσέπες φαίνεται σαν ένας δεύτερος γκάου σχηματίζοντας δύο όμοιους. Το άνοιγμα από το τρούα από μία μπουτάκι που σκούρα.

* Μαντί ρανταζή γαυρισμένη με δέμα. Οι τσέπες μοιάζουν με κλειστά ποτ-μοναί.

ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΚΑΛΟ

Το πρώτο άρτυσε και το τελευταίο βελούδο: Το πρώτο είναι από ύφασμα από μάλλινο φανταζή βελούδο. Μία γούνα ρανταζή και το εμπρός από ύφασμα σκούρο.

* Το τελευταίο μοντέλο είναι επίσης ρανταζή από άρτυσε ύφασμα. Κλει με κομπόζες φανταζή.

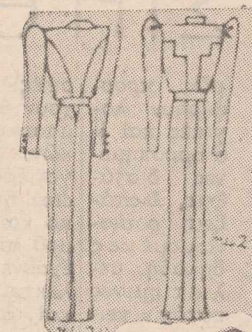

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΟΔΑ

ΤΑ ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΜΑΣ ΜΟΝΤΕΛΛΑ

Από τα τελευταία Παρισινά φιγουρίνια της μόδας δίδουμε εις τις αναγνώστριές μας τα κατωτέρω όμοια μοντέλλα, τα οποία ασφαλώς θα τους είναι χρήσιμα.

7.417. Μάλλινο φουστάνι καντριγέ. Έπομίδες κομπωμένες τονίζουν την γραμμή των ώμων. Μικρά τσεπάκια.

7.418. Πρακτικό και όμοιο μοντέλλα από ζέρσεϋ. Το εμπρός και οι τσέπες πολύ πρωτότυπες χάρη στα έκλαιρα που τις γαυρίζουν.

7.419. Μάλλινο φουστάνι και πριβό και άπογευματινό. Γαρνίρεται με τσέπες και κομπόζες, ο δέ γκάου ντουμπλάρεται με χρώμα.

7.420. Σπόρ φουστάνι από ζέρσεϋ. Οι ιδιότροπες τσέπες που διακρίνεται ντουμπλάρονται με χρώμα αντί-

βέτο από το φόρεμα. Ο γκάου καταλήγει σε ριγέ γραβάτα.
7.421. Φουστάνι για άπογευμα από ύφασμα μάλλινο μπουκλέ. Γκάου και μπλαστρόν από άπογοπικέ. Μοντέρνα μανίκια που πλαταίνουν τους ώμους.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο Σταντάλ για τόν έρωτα

Στο προηγούμενο φύλλο είδαμε πόσων ειδών έρωτες διακρίνει ο Σταντάλ και πώς ενεργεί ο έγκεινός τους έρωταίμενός του ο οποίος πρώτα βασμάζει, κατόπιν διειρεύεται φιλά και εδδαίμονες, ύστερα ελπίζει πώς θα τή βοή. Τέλος ο έρωτας γεννιέται στην ψυχή. Και συμβαίνει τότε κάτι περίεργο. Ο έρωταίμενός στολίζει με χάρες φανταστικές την αγαπημένη του. Το φαινόμενο αυτό ο Σταντάλ το ονομάζει: Πρώτη άποκρυπτόλωση.

αυτό το θυμίζει κάτι που γίνεται στα μεταλλά του Σάλτμπουργκ. Έκει όταν ριζή στα βάθη τών σποδών ένα ξερό κλαρί χωρίς φύλλα σε λίγο γεμίζει από κρυσταλλίνα διαμάντια. Μετά την πρώτη κρυσταλλίνα έρχεται η αμφιβολία, την όποια και ακολουθεί η δεύτερα κρυσταλλίωση.

«Τότε επέρχεται η δεύτερα κρυσταλλίωση που γεμίζει διαμάντια την έξης ιδέα: «μ' αγαπά».

Κάθε τέταρτο αμφιβολίας που έρχεται την νύχτα να ταράξει το μυαλό του, την ακολουθεί μια βεβαιότητα: Μ' αγαπά, δεν γίνεται αλλοιώς. Και η κρυσταλλίωση γυρίζει προς νέα θέλητρα. Αυτό δεν βαστά πολύ. Η αμφιβολία με μάτι ανοιχτό τόν σταματά απότομα. Το στήθος του μοιάζει να μην χτυπά. Διερωτάται: «Μά με αγαπά στ' αλήθεια;» Κι' άναμεσα σ' αυτός τις εναλλαγές, πότε σκληρές και άγνώστες και πότε γλυκές, ο φτωχός έρωταίς συγκινείται και τόν αίμα του πι-

δα: Θα μου δώσει ήδονικές στιγμές, τέτοιες που μόνο αυτή μπορεί.

Και ο έρωταίς, περιπλανώμενος, τραγικός Ιουδαίος, άναμεσα στις τρεις αυτές ιδέες:

- 1) Έχει όλες τις τελειότητες.
- 2) Μ' αγαπά.
- 3) Τι να κάνω για να της πάρω όσο τόν δυνατόν περισσότερα δείγματα αγάπης;

Η πιο τραγική στιγμή τού νέου ακόμα έρωταίς είνε όταν αντιληφθή πώς λογικώς πατάται άμα: Έρωτας ή θάνατος. Κι' άφου μιά φορά δούλεψε τόν μυαλό προς αυτή την κατεύθυνση και πίστεψε σε τέτοιες άρχες, πώς να συγκρατήσει ο έγκεινός την ιδέα τού να παύση να αγαπά;

Η ΕΛΠΙΔΑ

Για να γεννηθή ο έρωτας φτάνει μιά μικρή, μιά ελάχιστη ελπίδα. Μπορεί κατόπιν κι' αυτή η λήγη να λείψη χωρίς να επηρεασθή ο έρωτας.

Στόν άνδρα εκείνον που έχει χαρακτηριστικά αποφασιστικό, τολμηρό, παρακάωδη και φαντασία ανεπτυγμένη, ο βαθμός της ελπίδας που τόν χρειάζεται είνε πιο λίγος. «Όσα δυστυχήματα κι' άν τόν έβγχαν, όσο και να τόν απογοήτευαν οι γυναίκες, άν θαυμάζει την γυναίκα τόν τόν άποσολέ, πουθενά δεν μπορεί να ξεχάση. Είνε οκλάβος της δεύτερας κρυσταλλίωσης. Προτιμά να διειρεύεται πώς μπορεί κάποτε νάχη την τύχη να της άρση, παρά να ζητήσει να ξεχάση μ' άλλες ταπεινές γυναί-

κες. Θα είχε ανάγκη αυτή την εποχή και όχι άργότερα (συγκρατήστε τόν αυτό καλό) να τόν κατέστρεφε κάθε ελπίδα μ' έναν τρόπο σκληρό και απότομο, να τόν έβριζε και να τόν περιφρονούσε μέσα σέ κόσμο, έτσι που να τόν πλήγωνε την αξιοπρέπειά του.

Οι ψυχροί τύποι, οι λογικοί, οι αδιάφοροι, έχουν ανάγκη από μεγαλύτερη δόση ελπίδας, όπως και οι γέροι.

«Εκείνο που βεβαιώνει την διάρκεια τού έρωταίς είνε η δεύτερη κρυσταλλίωση που τίθεται άμα: Έρωτας ή θάνατος. Κι' άφου μιά φορά δούλεψε τόν μυαλό προς αυτή την κατεύθυνση και πίστεψε σε τέτοιες άρχες, πώς να συγκρατήσει ο έγκεινός την ιδέα τού να παύση να αγαπά;

«Όσο περισσότερο δυνατόν είνε ένας χαρακτήρας, τόσο λιγότερο είνε άσταθής.

Η δεύτερα κρυσταλλίωση λείπει σχεδόν έντελως από τούς έρωτες γυναικών που παραδίδονται εύκολα.

Μόλις δράσουν οι κρυσταλλίσεις, τά μάτια πιά δεν άναγνωρίζουν τόν άδελφικό τόν δέντρο.

Γιατί πρώτον, στολίστηκε με διαμάντια τελειότητας. Και δεύτερον, γιατί τυραννιέται με την ιδέα:

Και τά διαμάντια αυτά μπορεί και να μην είνε γιά μένα.

ΤΟ ΚΛΩΝΑΡΙ ΤΟΥ ΣΑΛΤΣΜΠΟΥΡΓΚ

Η κρυσταλλίωση δεν παύει σχεδόν ποτέ στόν έρωτα. Νά ποιά είνε η ιστορία της: Έφ' δουν οι σχέσεις μας με τόν αγατώμε-

νον πρόσωπον δεν είνε καλές υπάρχει κρυσταλλίωση (συγκρατήστε τόν αυτό καλό) να τόν κατέστρεφε κάθε ελπίδα μ' έναν τρόπο σκληρό και απότομο, να τόν έβριζε και να τόν περιφρονούσε μέσα σέ κόσμο, έτσι που να τόν πλήγωνε την αξιοπρέπειά του.

«Εάν η αγατώμενη γυναίκα συγκινηθή από τόν ασθμα και κάνει τόν μεγάλο σφάλμα να πιστεύση τόν φόβο με τις διαβεβαιωτικές έκδηλώσεις της, η κρυσταλλίωση παύει γιά μιά στιγμή. Άλλά όταν ο έρωτας χάσει μαζί με την αμφιβολία και ζωηρότητα, κερδίζει την ηρεμία τού δλοκλήρωτικού δόσιματος, της χωρίς όρια εμπιστοσύνης, και μιά γλυκεία συνήθεια έρχεται τότε ν' αφαιρέση την πίκρα από την ζωή, δίνοντάς της άλλο έντελως ενδιαφέρον.

Σας έγκαταλείβουν; Η κρυσταλλίωση άρχίζει, και στην ιδέα κάθε εύτυχας που θα μπορούσε να σας δώσει, προσθέτετε την έξης σκληρή σκέψη: «Ω, αυτή την εύτυχία δεν θα την έχω πιά ποτέ!»

Εάν ζητήσετε κάπου άλλο τήν χαρά, η καρδιά σας άρνείται να αισθανθή.

Άκόμα και τόν μίσος έχει κι' αυτό τις κρυσταλλίσεις του: μόλις έλπισετε πώς θα μπορούσατε να έκδικηθήτε, ξαναρχίζετε να μισείτε.

Κάθε πράγμα χωρίς χειροπιαστή άπόδειξη έχει κι' αυτό τις κρυσταλλίσεις του.

Η γυναίκα και η μαγειρική

Τά τουρνεντό άποτελούνται από φέτες βινδιού φιλέτου είνε τας όποιες δίνουμε σχήμα μικρού μπαρτένι και τόν όποιον τόν βάρος ποικίλλει από 30-35 δράμια. Τηγνίζονται δέ η ψηφίζονται είνε την σάρα και σεβρίζονται πάντοτε έκαστον επί ψωμιού τηγανισμένου.

ΤΟΥΡΝΕΝΤΟ

Δόσεις γιά 6 αινά (κομμάτια 12).

Βράζετε τά αινά σφιχτά. Τά κόβετε κατά μήκος δύο στη μέση. Βγάζετε τόν κροκό και τόν πατάτε με κουτάλι έως ότου γίνει άλευρή.

Κόβετε ένα μάτσο φρέσκα κρεμμύδια σε ψιλά κομματάκια. Τά βράζετε λίγα λεπτά. Κατόπιν αχνίζετε δώ κουτάλιες βούτυρο και τά τηγνίζετε. Έχετε φιλοκομμένο αινάτσαν και ένδο και τόν είνετε μόλις κρεμμύδια τόν κρεμμύδι. Προσθέτετε πιπέρι και αλάτι και

(κροκύν) ή επί βάσεως (πίατ) άγνινάρας, ή δέ σάλτσα με τήν όποια θα τόν σεβ-

ΑΥΓΑ ΓΕΜΙΣΤΑ

τούς κροκούς και γίνεται ένα μίγμα με τόν όποιον γεμίζετε τόν μισό άσπράδι τού αυγού, έτσι ώστε να μοιάξη με δολιχόρο αυγό. Κατόπιν σπάζετε 3 αινά χωριστά τά άσπρα από τούς κροκούς. Άναλινετε λίγο τούς κροκούς, βουτάτε μέσα τά γεμιστά αινά, κατόπιν τά γυρίζετε μέσα σ' ένα πιάτο με φιλοκομμένη γαλέττα. Στό τέλος δέ πρίν τά βάλετε στό τηγάνι γιά να τά τηγανίζετε με βού-

βίσετε όποιαδήποτε κι' εν είνε αυτή, πρέπει να είνε άρκετά πυκνή, ώστε ριχνόντάς την επάνω να τά καλύπτει με μιά λεπτή στρώση. Επάνω από κάθε τουρνεντό τοποθετείτε μιά στοργιγλή φέτα αυγού με φιλοκομμένο μαιντανό ή ένα κομμάτι φρέσκο βούτυρο.

του, τά βουτάτε στά καλοχτυπημένα άσπράδια.

ΜΠΟΥΤΙ ΑΡΝΙΣΙΟ ΣΤΟ ΦΟΥΡΝΟ

Τριπάτε τόν μπουτί σε τρία μέρη: μέση, τόν μαζαίρι. Βάζετε μέσα τρία κομμάτια σκόρδο, λίγο αλάτι, πιπέρι και λίγη ρίγανη. Σιβετε μισό λεμόνι, τόν άλείφετε όλο με βούτυρο και αλάτιστρο και τόν τυλίγετε κατόπιν σέ λαδόχαρτο σφικτά, δένοντάς τόν με σπάγκο έπιμελώς. Και στό στέλνετε στό φούρνο.

με χλιαρό νερό και προσθέτετε την σόδα. Τό ζυμαρί δεν πρέπει να είνε ούτε πικρό ούτε νερούλι. Έχετε τόν λάδι στη φωτιά κι' όταν πυλώσει παίρνετε με τόν κουτάλι της σούπας ζυμαρί και τόν αχνίζετε μέσα στό τηγάνι. Κατόπιν τις περιγίνετε με μέλι και λίγα κοπανισμένα καρύδια και κανέλλα.

Ζαχαροπλαστική

ΤΟΥΡΤΑ ΚΑΣΤΑΝΟ

1 άνα κάστανα
6 αινά
2 φλιτζάνια ζάχαρη.
100 δράμια σαντιγύ.
Έκτελεσις:

Βράζουμε τά κάστανα και τά περιούμε από την μηχανή. Τό υλικό που θα μās μείνη πρέπει να είνε 175 δράμια. Χτυπάμε τά κάρτινα με την ζάχαρη και χωριστά τά άσπρα και τά άνακατέουμε και τά δύο με τόν κάστανο. Τά βάζουμε σέ μιά φόρα που άνοιγει και τόν φουρνίζουμε 20 μόλις λεπτά.

Κατόπιν όταν βγούν από τόν φούρνο και κρυώσουν λίγο, τόν κόβουμε στη μέση. Βάζουμε τόν μισό σαντιγύ και τόν σκεπάζουμε. Τό επάνω μέρος στολίζεται με τόν ύπόλοιπο σαντιγύ. Κατόπιν τά βάζετε σέ ψυγείο να πηξη καλά.

ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΟΔΑΣ "VOICI LA MODE"

ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ, ΠΑΤΡΟΝ, ΚΡΟΚΙ, Α-ΖΟΥΡ, ΠΙΣΣΕ
Αθήνα, Περιχλέους 54, Τηλ. 32.898

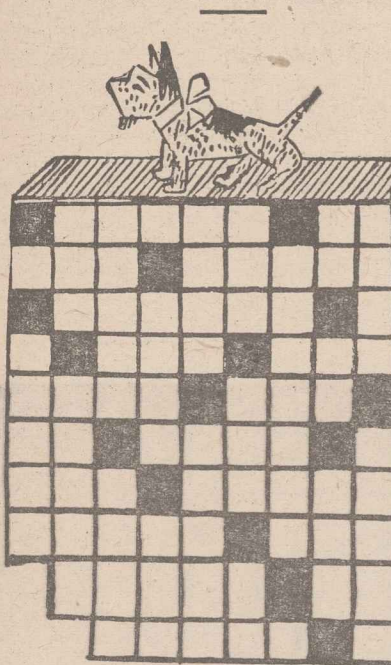
Robes, manteaux-tailleurs
ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ
ΤΑ ΚΑΜΠΕΡ ΜΟΝΤΕΛΑ ΤΟΥ
"LOUVRE"
ΒΟΥΛΗΣ 20

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΣΟΥΤΙΕΝ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΝΤΕΛΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΜΠΑΡΡΕΡ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.
Επίσης:
ΖΩΝΕΣ ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΣΠΛΑΓΧΝΩΝ, ΝΕΦΡΩΝ, ΚΗΛΗΣ, ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ, ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗΣ, ΜΕΤΕΓΧΕΙΡΗΤΙΚΕΣ κλπ.
Έφαρμονή τελεία, έλαφρές και χωρίς μπανέλλες. Ειδικώς τεχνικός και προσοικον άρτιον είνε τήν διάθεσιν σας είνε τόν ιδιαίτερον τμήμα μας.
ΦΑΡΜΑ-ΚΕΙΟΝ **Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ** ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ
Γενικό Άντιπροσώπου τού Οίκου ΜΠΑΡΡΕΡ δ' όλην τήν Ελλάδα

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ
"ESCH"
ΔΙΑΡΚΟΥΣ ΚΑΥ ΕΩΣ
Με έλαχίστην ποσότητα καυσίμου ύλης έχετε θερμανσιν διεικνήν και γλυκύτην. Τούτο όφείλεται είνε τήν υπερπεντηκονατή πείραν τού μεγάλου έργοστασίου
"ESCH"
παγκοσμίου φήμης
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Ι. ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΗΣ
Στουρνάρα 69α
ΕΚΘΕΣΙΣ
Καταστήματα
ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ Α.Ε.
Αιόλου και Σταδίου γωνία

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 4

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Κύριον όνομα.
2. Σύνδεσμος.
3. Ούσιαστικόν (χρόνον).
4. Ούσιαστικόν (πληθ.).
5. Επίρρημα.
6. Ούσιαστικόν (οδ. πληθ.).
7. Επίθετον.
8. Ρήμα (μέλλον).
9. Σύνδεσμος.
10. Μουσικός φθόγγος.
11. Λέξις που άρθωνεί στό Χόλλυγουντ.
12. Τρία γράμματα από την λέξιν «ήλιν».
13. Επίθετον.
14. Επίθετον.
15. Ρήμα (ύποτακτ.).
16. Ούσιαστικόν.
17. Δύο γράμματα από την λέξιν «ταμάς».
18. Τροφή ζώων.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Έθνος.
2. Σύνδεσμος.
3. Ούσιαστικόν.
4. Έκει π. ά καταλήγει κάθε άνθρωπίνη ύπαρξις.
5. Ούσιαστικόν.
6. Ασθένεια από την όποια προσβάλλονται άνδρες και γυναίκες.
7. Ρήμα (προσπακτική).
8. Επίθετον (θηλ.).
9. Επίθετον (ουδέτ.).
10. Ρήμα (ύποτ.).
11. Ούσιαστικόν.
12. Δύο γράμματα από την λέξιν «σοφός».
13. Ούσιαστικόν (θηλ.).
14. Δύο γράμματα από την λέξιν «αγαθός».
15. Σύνδεσμος.
16. Σύνδεσμος.
17. Ούσιαστικόν.
18. Επίθετον (αλητική).

ΛΥΣΙΣ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑΤΟΣ ΑΡΙΘ. Ι

ΕΛΕΝΗ
ΛΥΚΟΣ
ΛΑΜΙΑ
ΑΘΗΝΑ
ΣΟΛΩΝ
ΤΗΝΟΣ

ΕΦΕΤΟΣ
μή κορυφώσεθε.
Τήν καλύτεσαν συλλογήν με τας φθηνότερας τιμάς είνε τήν έπιτάλμασας δά τήν βρείτε ΜΟΝΟΝ είνε τήν Άποθήκη
Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ
ΦΩΚΙΩΝΟΣ 11

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΜΟΝΟΝ ΜΕ
50 ΔΡΧ. ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 11
60 » ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 12. Τηλ. 26-116
70 » ΣΤΑΔΙΟΥ 45 (6ος όροφος). Τηλ. 32-194.
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ
Αηλούμε δέ ότι η εργασία της ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ - ΜΕΖΑΜΠΛ - ΜΑΡΣΕΛ κ.τ.λ. θα έκτελεται μετά της ατής ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑΣ ως και πρόσθετον.
Σ Α Ν - Φ Ι Α
Είνε τόν νέον Μηχάνημα της ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ, ήτις έκτελείται ΜΟΝΟΝ είνε τόν πολυτέλες Καταστήμα της όδου Σταδίου 45 (6ος όροφ.) αντί δραχ. 100.
Η 15ετής πείρα μας είνε τόν μεγαλύτερος έγγυησις της έπιτυχίας είνε τις φαρμακείες ΣΚΑΛΕΣ και κοινάδες ΜΠΟΥΚΑΕΣ.
ΦΟΙΝΙΞ

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑ ΑΡΙΘ. 2

20	8				70
				5	
4		40	40	5	
10			50		8
	5		70	10	
9				30	1
	60	3			50
70		20		8	

Έπαγγελμα-
τίας
Όμηρικος ή-
ρος
Επίθετον
Ούσιαστικόν
Πόλις 'Ιταλίας
Περιφέρεια
Έλλάδος
Ζωτικόν άέριον
Αρχαίος σο-
φός

Άντικαταστήσατε τούς αριθμούς με αντίστοιχα γράμματα τού Άλφαβήτου. Συμπληρώσατε τά κενά τετράγωνα, ώστε γ' άποτελεσθή λέξις, άνταποκρινόμενη με τήν έναντι έξηγησιν.

Η πρώτη κάθετος λέξις είνε πόλις της Πελοποννήσου.

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΤΟΥΡΜΠΙΝΙΑΣ

Λέξις τού κέντρου: δν.
Μισός - Μιστός.
Πλη - Πιον.
Έρμαι - Έρμαιον.
Όι - Όόν.
Όραι - όραιον.
Κείρει - κρείον.
Ηρώ - ήρω.ν.
Άαρ - Άαρόν.

ΑΙ ΓΛΥΠΤΡΙΑΙ

και τά έργα των

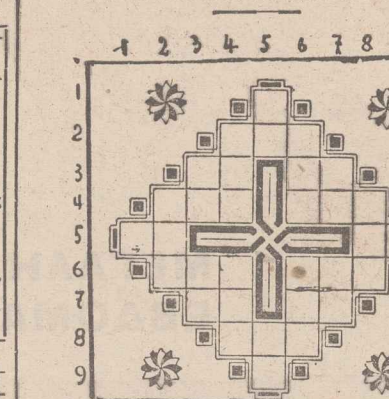
ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Έθνος.
2. Σύνδεσμος.
3. Ούσιαστικόν.
4. Έκει π. ά καταλήγει κάθε άνθρωπίνη ύπαρξις.
5. Ούσιαστικόν.
6. Ασθένεια από την όποια προσβάλλονται άνδρες και γυναίκες.
7. Ρήμα (προσπακτική).
8. Επίθετον (θηλ.).
9. Επίθετον (ουδέτ.).
10. Ρήμα (ύποτ.).
11. Ούσιαστικόν.
12. Δύο γράμματα από την λέξιν «σοφός».
13. Ούσιαστικόν (θηλ.).
14. Δύο γράμματα από την λέξιν «αγαθός».
15. Σύνδεσμος.
16. Σύνδεσμος.
17. Ούσιαστικόν.
18. Επίθετον (αλητική).

ΛΥΣΙΣ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑΤΟΣ ΑΡΙΘ. Ι

ΕΛΕΝΗ
ΛΥΚΟΣ
ΛΑΜΙΑ
ΑΘΗΝΑ
ΣΟΛΩΝ
ΤΗΝΟΣ

ΣΥΛΛΑΒΙΚΟΝ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Προσοχή! Κάθε τετραγωνίδιον περιέχει μίαν συλλαβήν και όχι ένα γράμμα.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Γράμμα τού αλφαβήτου.
2. Έντομον (αίτ.).
3. Τραγουδιό.— Παλαιά έθνική άντιπροσωπεία ξένου κράτους.
4. Καρπός (πληθ.). — Χρησιμοποιείται είνε τόν μεγαλύτερη (πληθ.).
5. Πόλις της Έλλάδος — Όνομα πολλών παπών.
6. Είδος λαγονικού (πληθ.). — Άλληλουχία φανταστικων γεγονότων.
7. Πέμπει. — Νήσος.
8. Ό υπερβάς την νεανικήν ηλικία.
9. Επίρρημα.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Μέτρον επανεισείας.
2. Απαράιτητον είνε τόν ζών δια τόν βαδισμό του.
3. Πρόθεσις. — Είδος ζωγραφικής.
4. Προκαλεί θόρυβον (πληθ.).—Μοόσα.
5. Ρήμα σημαίνον ένέργειαν απαραίτητον δια τήν ζωή. — Δόξα.
6. Πόλις της 'Ιταλίας. — Ό γεννηθείς τόν ίδιον χρόνον.
7. Επίρρημα. — Ποταμός.
8. Ζών φωτογράφον έξωερωπαϊκόν (αίτ.).
9. Άνταναμία.

ΚΡΑΓΙΟΝ ΡΟΥΖ ΝΕΛΣΟΝ
Παρέλαβε και πωλεί τόν μέγα φαρμακείον
Ε. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1
(ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ)

ΠΟΛΩΝΙΚΑ ΣΚΟΝΑΚΙΑ
"MIGRENO-NEVROSIN"
ΚΟΚΚΟΡΑΣ
Έξοκον υαλοκρασίνικον φαρμακόν ένυφρά άμέσως και ασφαλώς υαλά των
ΚΕΦΑΛΟΠΟΝΟΝ
ΗΜΙΚΡΑΝΙΑΣ-ΝΕΥΡΑΓΓΙΑΣ
ΟΔΟΝΤΟΠΟΝΟΝ
ΓΡΙΠΠΗΣ-ΚΡΥΟΛΟΓΙΜΑΤΩΝ
ΑΡΘΡΙΣΜΩΝ-ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ
ΠΟΛΥΝΤΑ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΥΠΕΡΟΧΗ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΔΚΩΝ ΕΝΧΛΗΤΕΩΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ